

Kutsal Yazılar S risi

Müjdenin Sırrı

İncil'in Romalılar Bölümü Üzerine Bir Yorum

Can Nuroğlu

Müjdenin Sırrı

[Can Nuroğlu](#)

Telif Hakkı/Copyright Can Nuroğlu, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

[ÖNSÖZ](#)

[GİRİŞ](#)

[PAVLUS'UN ÇAĞRISI](#)

[TANRI'NIN GAZABI](#)

[HAKLI İNSAN](#)

[İTİRAZLAR...](#)

[TANRI'NIN HÜKMÜ](#)

[AKLANMA YOLU](#)

[İMAN KAPISI](#)

[BARIŞIN ANAHTARI](#)

[ADEM İLE MESİH](#)

[KURTULDUK DİYE...](#)

[KİMİN KÖLESİYİZ?](#)

[YASA VE GÜNAH](#)

[RUH'UN YASASI](#)

[ACILARIN SONU](#)

[GALİPLERDEN ÜSTÜNÜZ!](#)

[TANRI'NIN MERHAMETİ](#)

[KİMİN DOĞRULUĞU?](#)

[İSRAİL NE OLACAK?](#)

[DİRİ KURBAN](#)

HAKİKİ SEVGİ

YÖNETİME SAYGI

SEVGİNİN GÜCÜ

YARGILAMAYIN!?!

TAŞ OLMAYIN

MÜJDENİN HİZMETKÂRI

SON SELAMLAR

KAYNAKÇA

ÖNSÖZ

Pavlus'un yazdığı mektupların başında yer alan Romalılar bölümü ünlü elçinin tüm dünyaya yaydığı müjdenin en geniş ve en ayrıntılı özetidir. Kısacası bu mektup müjdenin manifestosudur. Pavlus'un kim olduğunu Elçiler İşleri bölümünden öğreniyoruz. Başta Saul diye bilenen Pavlus, Mesih'in elçisi olmaya seçilecek en son kişiydi. Son derece muhafazakar bir Yahudi olan Saul yasa uzmanı ya da Ferisi (dini önder) olma yolunda son sürat ilerliyordu. O sırada ortaya çıkan ve hızla büyüyen Hristiyanlık inancı ile karşılaşınca bu yeni oluşumu yok etmek için seferber olmuştu. Başta İstefanos'u taşa tutarak öldürttü ve sonraları evden eve dolaşarak Mesih imanlılarını adeta avlıyordu. (bkz. E.İşleri 7-8) Durmak bilmeyen Saul yalnız Yahudilerin başkenti olan Yeruşalim'de baskınlar yapmakla yetinmedi, bu defa Şam'a sığınan havarileri yok etmek için yollara düştü. Ancak yolda hiç beklemediği bir karşılaşmaya yakalandı. Gökten ansızın parlak bir ışık belirir ve İsa Mesih'in kendisi Saul'a görünerek '*Bana neden zülüm ediyorsun?*' diye sorar. Ardından Saul hayatını İsa Mesih'i tanımaya ve tanıtmaya adar. Böylece Şam yolunda İsa ile yüzleşen acımasız Saul'un hayatı tam ters istikamete yönelmeye başlar. Eskiden Hristiyanlara nefret soluyan Saul bundan böyle Hristiyanların en büyük savunucusu ve sözcüsü olur. Hatta kendi halkına Mesih'in müjdesini yaymakla kalmayıp uzak diyarlara yelken açar ve İsa'nın kurtuluş mesajını diğer uluslara duyurmayı görev edinir. Böylece eski zalim *Saul*; büyük müjdeci *Pavlus* olmuştur.

Yukarıda belirttiğimiz İncil'in bu net bilgilere rağmen, bazı yazarlar Pavlus'un sonradan gün görmüş bir sahtekar olduğunu ileri sürer. Onlar, yazdığı mektupların İncil'in önemli bir kısmını oluşturduğunu belirterek, Pavlus'un bu sayede Hristiyanlığın öğretisini manipüle ettiğini iddia ediyorlar. Güya Pavlus'un kuruntularıyla dolup taşıyan İncil bundan dolayı Tanrı'nın Sözü olmaktan çıkmış. Ne var ki İncil'in metnini ve ilk kilise tarihini incelediğimizde bu iddiaların her zamanki gibi samimiyetsiz ve bilgisiz saldırılardan ibaret olduğunu görürüz. Evet Pavlus'un Mesih inancı uğruna çok büyük emeği söz konusu ama Mesih'in diğer havarilerden farklı bir şey öğrettiği yok. Diğer elçilerin yaptığı gibi yazdığı her şeyi Peygamberlerin çok öncede Eski Antlaşmada yazdıklarına endeksliyor. Bu açıdan Elçi Petrus'un Pavlus'un büyük katkısını takdir etmesi dikkatimizi çekmeli (2.Petrus 3:15-16).

Başkaları İncil'in büyük bir bölümünün mektuplardan oluştuğuna şaşırıyorlar. İncil'in 27 bölümünden ilk beş temel bölüm hariç hepsi mektuptan ibaret. Bunların yaklaşık 13'ü Pavlus'a aittir. Diğerler mektuplar Petrus, Yuhanna ve Yakup gibi önemli Kilise önderlerinin yazdığı eserlerdir. Bu

mektupların çoğu belirli kilise topluluklarına ya da şahıslara yönelik yazılmıştı. Neden böyle? Aslında burada Kutsal Kitap'ın vahiy anlayışını vurgulamak lazım. İnsanlar genellikle Kutsal Yazıların gökten zembille indiğini sanıyor oysa ki öyle değil. Tanrı kutsal sözlerini insanlara iletmek için çoğunlukla insanlar kullanmıştı. Ayrıca bunu genellikle dikte ederek değil, peygamberlerin ya da elçilerin yaşadıklarını ve yazdıklarını yönlendirerek yapmıştı. Böylece Pavlus Roma'daki Mesih imanlılarına yazarken Kutsal Ruh'un onu her açıdan yönlendirdiğine inanıyoruz (2.Petrus 1:21). Bunun farkında olan Pavlus da yeri geldiğinde Tanrı'nın yetkisiyle yazdığını vurgular (1.Korintliler 14:37). Neticede İncil'in diğer bölümleri gibi bu mektubun sadece Romalılara değil bütün Mesih imanlılarına yönelik yazıldığını var sayıyoruz.

Okumakta olduğunuz eser İncil'in altıncı bölümü olan Romalılar mektubunun içeriğini aktarmakla birlikte, üzerinde yapılan açıklamalardan ibarettir. Yukarıda belirttiğimiz gibi Elçi Pavlus'un 13 mektubu İncil'de yer alıyor. Romalılara yazılan bu mektup en uzun ve ayrıntılı mektubudur o yüzden İncil'in sıralamasında diğer mektuplarının başında yer alır. Bu mektup Pavlus'un ve diğer elçilerin tüm dünyaya yaydıkları müjdeyi yani Mesih inancını mükemmel bir şekilde sergiler. Değerli okuyucu, Güzel Rabbimizin size de bu kutsal müjdeyi anlama ve kutsal yolunda ilerleme fırsatını tanınmasını dileriz.

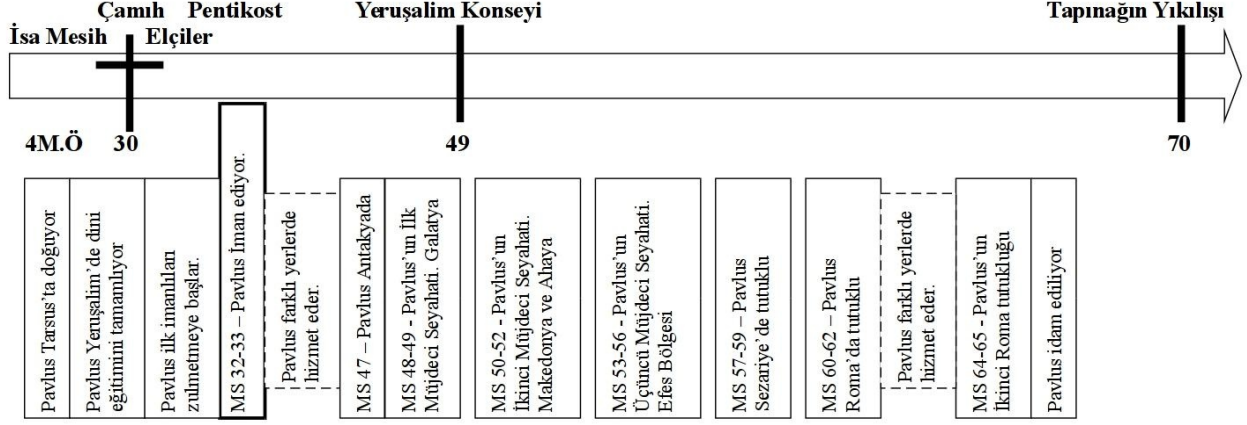
PAVLUS'UN HAYATI VE HİZMETİ

PAVLUS'UN MEKTUPLARI:

- Galatyalılar
- 1. ve 2. Selanikliler
- 1. ve 2. Korintliler
- Romalıları
- İbraniler???
- Efesliler, Koloseliler, Filipfililer, Filimon
- 1. ve 2. Timoteos, Titus

Zulüm

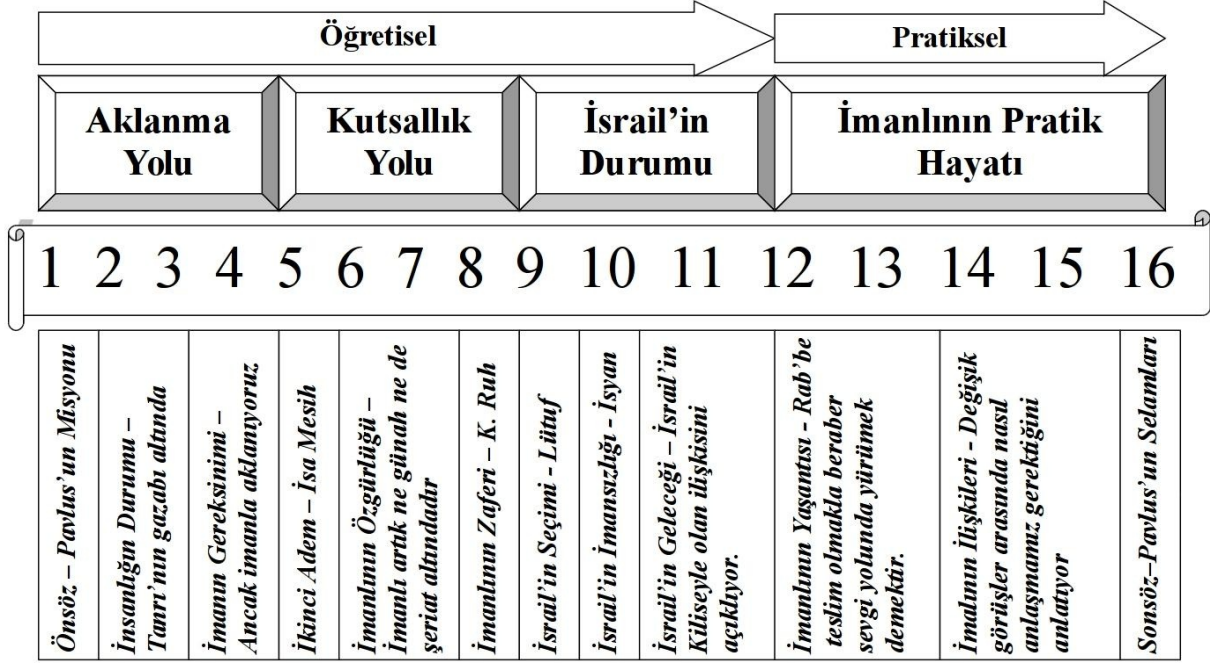
GİRİŞ

İncil'in beşinci bölümü Elçilerin İşleri kısmında okuduğumuz kadarıyla Pavlus en az üç büyük müjdeleme turu yapar. Bunun sonunda inancı uğruna tutuklanır ve Roma'ya esir olarak gider. Ancak Romalılar mektubunu yazdığı sırada Pavlus henüz Roma'ya uğramamıştı. Ancak oradan pek çok imanlıyla tanıştı. Roma Kiliselerine yazma sebebi ise oradaki imanlılar arasında sık sık baş gösteren ırkçılık tartışmaları. Başta Roma kilisesi çoğunlukla Yahudilerden oluşuyordu. Ancak büyüdükçe gayri Yahudiler de Mesih'e inanmaya başladı. Daha sonra Yahudiler'in başkentten atılmaları sonucunda Roma Kilisesi ağırlıkta gayri Yahudilerle dolmuştu (E.İşleri 18:2). Bir kaç yıl sonra Yahudiler başkente dönünce bambaşka bir kiliseyle karşılaştılar. Aralarında ırkçı olan bazıları üstünlük taslamaya çalışıyorlardı ve iki grup arasında Yahudiliğin dinsel kurallarıyla ilgili bir çok tartışma ortalığı karıştırmaya başladı. O yüzden uluslara müjdeyi duyurma görevini üstlenmiş ve Yahudi olan Pavlus'un bu durumu düzeltmek için Kutsal Ruh'un verdiği hikmet ve ilham ile eline kalem alıp yazmaya başlar.

Pavlus bu mektubu muhtemelen MS 57 yılı civarında Korint'teyken yazmıştı. Oradan Yeruşalim'e gitmeyi planlıyordu. Mektupta yazdıklarına göre Yeruşalim'den sonra Roma'ya uğramayı düşünüyordu. Ondan sonra müjdeyi İspanya'ya kadar götürmeyi planlıyordu (Romalılar 15:22-24). Ancak Elçilerin İşleri kitabında okuduğumuz gibi Pavlus Yeruşalim'de tutuklandı ve ancak iki sene sonra Roma'ya esir olarak varabildi. Serbest kaldıktan sonra İspanya'ya kadar gidip gidemediği konusunda kesin bilgimiz yoktur. Ancak kilise tarihinden İmparator Neron döneminde (MS 67) onun Roma'da kafası kesilerek şehit olduğunu okuyoruz.

Romalılara Mektubun Yapısı

Mektubun içeriğine bakılırsa Romalılara yazılan mektup üç bölüme kolayca bölünür:

- 1-8 – *Müjdenin Açıklanması* – İlk sekiz bölümde Pavlus her yerde anlattığı müjdenin detaylı açıklamasını yapıyor.
- 9-11 – *Müjdenin Savunması* – Orta bölümlerde Pavlus, Tanrı'nın İsrail'le olan hem geçmiş hem de gelecekteki ilişkisini ve planlarını anlatıyor.
- 12-16 – *Müjdenin Uygulanması* – Son bölümlerde Pavlus müjdenin pratik hayatımızdaki etkisini açıklıyor.

Mektubun ilk kısımda Elçi Pavlus dünyanın farklı yerlerinde duyurduğu müjdeyi aktarmakla birlikte karşılaştığı itirazları da tek tek cevaplar. Sonra özellikle Yahudiler'in tarihi kimliği ve konumuyla ilgili sorulara yönelir. Kalan bölümlerde aralarında baş gösteren sorunları çözmeye yönelik pratik öğretilere

odaklanır. Sonuç olarak bu mektup Pavlus'un öğretisinin en kapsamlı ve ayrıntılı savunmasıdır. Mesih'in müjdesiyle ilgili tüm sorulara A'dan Z'ye kadar cevap verir.

PAVLUS'UN ÇAĞRISI

Romalılar 1:1-17

¹İsa Mesih'in kulu, Tanrı'nın Müjdesi'ni yaymak üzere seçilip elçi olmaya çağrılan ben Pavlus'tan selam! ²⁻⁴Tanrı, Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le ilgili bu Müjde'yi peygamberleri aracılığıyla Kutsal Yazılar'da önceden vaat etti. Rabbimiz İsa Mesih beden açısından Davut'un soyundandır; kutsallık ruhu açısından ise ölümden dirilmekle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi. ⁵Her ulustan insanın iman edip söz dinlemesini sağlamak için Mesih aracılığıyla ve O'nun adı uğruna Tanrı lütfuna ve elçilik görevine sahip olduk. ⁶İsa Mesih'in çağrılmışları olan sizler de bu uluslardansınız. ⁷Tanrı'nın Roma'da bulunan, kutsal olmaya çağrılan bütün sevdiklerine, Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten size lütf ve esenlik olsun. ⁸İlkin hepiniz için İsa Mesih aracılığıyla Tanrım'a şükrediyorum. Çünkü imanınız bütün dünyada duyuruluyor. ⁹⁻¹⁰Oğlu'nun Müjdesi'ni yaymakta bütün varlığımla kulluk ettiğim Tanrı, sizi durmadan, her zaman dualarımda andığıma tanıktır. Tanrı'nın isteğiyle sonunda bir yol bulup yanınıza gelmek için dua ediyorum. ¹¹Çünkü ruhça pekişmeniz için size ruhsal bir armağan ulaştırmak üzere sizi görmeyi çok istiyorum. ¹²Yani, ben aranızdayken karşılıklı olarak birbirimizin imanıyla cesaret buluruz demek istiyorum. ^{13*}Kardeşler, öteki uluslar arasında olduğu gibi, çalışmalarımın sizin aranızda da ürün vermesi için yanınıza gelmeyi birçok kez amaçladığımı, ama şimdiye dek hep engellendiğimi bilmenizi istiyorum. ¹⁴Grekler'e ve Grek olmayanlara, bilgelere ve bilgisizlere karşı sorumluluğum var. ¹⁵Bu nedenle Roma'da bulunan sizlere de Müjde'yi elimden geldiğince bildirmek için sabırsızlanıyorum. ^{16*}Çünkü Müjde'den utanmıyorum. Müjde iman eden herkesin –önce Yahudiler'in, sonra Yahudi olmayanların– kurtuluşu için Tanrı gücüdür. ^{17*}Tanrı'nın insanı akladığı, Müjde'de açıklanır. Aklanma yalnız imanla olur. Yazılmış olduğu gibi, “İmanla aklanan yaşayacaktır.”

AÇIKLAMA: Pavlus'u sıradan bir imanlıdan ayıran O'nun Mesih'in müjdesine karşı duyduğu olağanüstü tutkuydu. Kendini İsa'nın kulu olarak görürdü çünkü ilk kez Mesih'le Şam yolunda karşılaştığı günden itibaren iradesini O'na teslim etmişti. Böylece Tanrı'nın almış olduğu elçilik sorumluluğu her gün omuzlarında taşıyordu (1.Korintliler 9:16). İsa Mesih'i bütün uluslara tanıtmayı kutsal bir görev olarak üstlenmişti. Böylece bugünkü Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan bölgelerinde İsa Mesih'i duyurarak pek çok kilise kurduktan sonra Roma kentine de gidip Tanrı'nın 'armağanını' paylaşmak istiyordu. Elçi Pavlus sadece onlara vaaz vermek değil, başkentteki imanlılardan da teşvik almayı

umuyor. Böylece Pavlus mektubuna başlarken onları Tanrı'nın lütfuyla selamlıyor ve onlara olan büyük sevgisini dile getiriyor.

Peki Pavlus'un bu kadar büyük özveriyle yaydığı Mesih'in müjdesi neydi? En başta Pavlus Mesih'le ilgili bu mesajın çok önceden peygamberlerce bildirildiğini söyler. Peygamberlerin sözlerine göre beklenen büyük Kurtarıcı Mesih'in, Davut'un soyundan gelmesi gerekliydi. (bkz. 1.Samuel 7:11-16) Aynı zamanda beklenen Mesih'in sonsuz bir Kral olacağı da belirtilmişti. Bunun için Mesih'in sıradan insandan çok ötede olup ebedi bir niteliğe sahip olması gerekiyordu. Böylece Cebrail ilk defa Meryem'e Mesih'in doğuşunu müjdelerken O'nun esas '*Yüceler Yücesinin Oğlu*' olacağını belirtir (Luka 1:32-33). Özellikle İsa'nın görkemli bir biçimde ölümden dirilmesi O'nun peygamberlerin çok önceden duyurduğu hem Davut'un hem de Tanrı'nın Oğlu olduğunu kanıtlamıştı. Çünkü ancak ölümü yenip ölümsüzlüğe kavuşan biri Davut'a vaat edilen sonsuz Krallığı yerine getirebilirdi. Mesih'in Tanrı'nın Oğlu oluşu kesinlikle Pavlus'un bir icadı değildi. Kendisinden yüzlerce sene önce peygamberler beklenen Mesih'in '*Tanrı'nın Oğlu*' olacağını duyurdular. (bkz. Mezmur 2, 1.Tarihler 17:13) Pavlus ve İsa'nın diğer elçileri bu gerçeği yaymaya hayatlarını adadılar ve sonunda Tanrı Oğlu Mesih uğruna canlarını da verdiler.

Mesih'in müjdesine '*bütün varlığıyla kulluk eden*' Elçi Pavlus'un tek bir amacı vardı, o da İsa'yı bütün uluslara duyurmaktı. Pavlus için inancı kendine özgü ya da toplumuna has bir miras değildi. Onun için Mesih'in müjdesi bütün uluslar için '*Tanrı'nın gücüdür*'. Yani dünyayı kurtaracak tek güçtür. Bugün birimiz her çeşit kanseri iyileştiren ilacı bulsak hangimiz bunu kendimize saklarız? Böylesi bir müjdenin bütün uluslara acilen duyurulması gerek. Mesih'in müjdesi bundan daha da acil ve güçlüdür. Çünkü kanserden iyileşen yine ölecektir ancak Mesih'e iman eden ölse de ebediyen yaşayacaktır. Böylece Pavlus bu kurtuluş müjdesini tüm uluslara duyurmayı borç biliyordu. Onun için müjdeyi paylaşım paylaşmamak gibi bir seçim yoktur. Kendisini bunu yapmak mecburiyetinde hissediyordu. Duyurduğu müjdenin özeti de şöyle: "*İsa Mesih'e iman eden herkes günahlarından aklanacaktır*". Kısacası Mesih'in müjdesi herkes için tek kurtuluş yoludur. Bu şekilde henüz mektubun başında Pavlus müjdeye olan tutkusunu harika bir şekilde sergiler. Pavlus'un uğruna hayatını harcadığı müjdeden hiç utanmayıp büyük cesaretle herkese duyurmayı amaç edindiğini görüyoruz. Elçi Pavlus'un hayata bakış açısı oldukça net ve açıktır: Herkesin müjdeye acilen ihtiyacı vardır. Böylesi bir müjde için insan yaşar da ölür de.

TANRI'NIN GAZABI

Romalılar 1:18-32

¹⁸Haksızlıkla gerçeğe engel olan insanların bütün tanrısızlığına ve haksızlığına karşı Tanrı'nın gazabı gökten açıkça gösterilmektedir. ¹⁹Çünkü Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. ²⁰Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri –sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur. ^{21*}Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. ²²Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. ^{23*}Ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler. ²⁴Bu yüzden Tanrı, birbirlerinin bedenlerini aşağılasınlar diye, onları yüreklerinin tutkuları içinde ahlaksızlığa teslim etti. ²⁵Tanrı'yla ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular. Yaradan'ın yerine yaratığa tapıp kulluk ettiler. Oysa Tanrı sonsuza dek övülmeye layıktır! Amin. ²⁶İşte böylece Tanrı onları utanç verici tutkulara teslim etti. Kadınları bile doğal ilişki yerine doğal olmayanı yeğlediler. ²⁷Aynı şekilde erkekler de kadınla doğal ilişkilerini bırakıp birbirleri için şehvetle yanıp tutuştular. Erkekler erkeklerle utanç verici ilişkilere girdiler ve kendi bedenlerinde sapıklıklarına yaraşan karşılığı aldılar. ²⁸Tanrı'yı tanımakta yarar görmedikleri için Tanrı onları yararsız düşüncelere, yakışıksız davranışlara teslim etti. ²⁹Her türlü haksızlık, kötülük, açgözlülük ve kinle doldular. Kıskançlık, öldürme hırsı, çekişme, hile, kötü niyetle doludurlar. ³⁰⁻
³¹Dedikoducu, yeric, Tanrı'dan nefret eden, küstah, kibirli, övünge, kötülük üreten, anne baba sözü dinlemeyen, anlayışsız, sözünde durmaz, sevgiden yoksun, acımasız insanlardır. ³²Böyle davrananların ölümü hak ettiğine ilişkin Tanrı buyruğunu bildikleri halde, bunları yalnız yapmakla kalmaz, yapanları da onaylarlar.

AÇIKLAMA: Müjdenin özetini verdikten sonra Pavlus ayrıntılarına giriyor. Öncelikle insanların içinde buldukları bu perişan durumun sebebinin açıklar. Dünyanın şimdiki haline baktığımızda her yerinde her türlü pisliğin döndüğünü görebiliyoruz. İnsanlar insanlıktan çıkmış, kendilerini adeta ahlaksızlığa teslim etmişler. Bundan dolayı Tanrı'nın gazabı insanların başlarında kapkara bulutlar gibi toplanıyor ve fırtına kopmak üzeredir. Ama neden? Sonuçta Tanrı'nın yarattığı dünya ve insan hiç de böyle değildi. Pavlus'un dediğine göre insanın

temel suçu Tanrı'nın gerçeğine engel olmaktır. Ne demek istediğini şöyle açıklar: Tanrı ile ilgili gerçekler yaratılıştan o kadar net ve açık sergilenmişken insanlar O'nu reddedip yerine başka nesnelere yöneliyorlar. Yaratana tapmak yerine yaratılışa tapmayı yeğlediler. İnsanlar 'üzümü yerim ama bağına sormam' dercesine bütün nimetleri için Tanrı'ya hiç şükretmediler bile. Böylece putperestliğin pençesine düştüler.

İnsanlığın bu isyanı burada bitmiyor; Tanrı yerine kendi egolarını tercih ettikleri için Rab onları kendi pisliklerine teslim eder. Burada Tanrı'yı inkar etmenin acı sonuçlarını okuyoruz. Tanrı'nın yolunu bırakıp da günahın yolunu tutturmanın ilk durağı *ahlaksızlıktır*. Bu insanlar eğlence ve özgürlük adına esas birbirinin bedenlerini aşağılıyorlar çünkü Tanrı'ya değil bir yalana inanmayı seçiyorlar. Günah yolunun ikinci durağı ise *utanç verici ilişkiler*. Ahlaksızlığı tercih eden bir yerden sonra normal kadın erkek ilişkisiyle yetinemeyip anormal ilişkilere başvurur. Bundan sonra ahlaksızlık sınır tanımıyor. Yolun üçüncü durağında *sapık düşünceler* söz konusudur. Yani kendini günaha teslim eden insan bir yerden sonra hiç sağlıklı veya normal düşünemiyor; akli fikri hep pislikte olur. Kendini her türlü günaha açmıştır: hırsızlık, haksızlık, öldürme... Sadece bunları yapmakla da kalmaz başkalarını da bu yollara çevirmeye çalışır. İşte günahın yolunu tutturmanın güzergahı ve sonu böyledir.

Burada Pavlus dünyanın genel bir portresini çizdi. İnsanların çoğu bu şekilde yaşıyor. Ama bazıları diyecek ki bu eskiden böyle idi, şimdi ise insan daha medeni, demokrat ve aydındır. Keşke öyle olsa. Gerçek şu ki modern çağ imkanlarının artmasıyla ahlaksızlığın daha da çoğalıp yayıldığını görüyoruz. Küçük çocuklar dahi internet yoluyla kendi evinden dünyanın her yerindeki pislige bulaşabilir. İnsanlar, küçüğünden büyüğüne dek, hiç olmadığı kadar ahlaksızlığa tutsak oldular. Ama eski putperestlik yoktur, diyeceksiniz. Evet insanlar taş ve ağaç önünde eğilmiyor olabilir ancak putlarımız çok daha medeni ve modern türdendir. Bu modern putlar; para, kariyer, spor, araba ve benzeri kılıklarına girmiştir ama yine de puttur, çünkü put demek Tanrı'nın yerine geçen her hangi bir şey demektir. Modern dediğimiz insan ayrıca Tanrı'yı inkar eden düşünceler ve teoriler üretip duruyor. Bunların bazılarını örneğin evrim gibi bilim kılıfa sokarlar. Ancak Pavlus'un dediği gibi böylesi insanlar çok akıllı olduklarını ileri sürerken esas akılsız olup çıkıyorlar. Sonuç olarak insanlar bu yaptıklarıyla kendilerine karşı büyük bir gazap biriktiriyorlar. İşte müjdeyi anlamanın ilk adımı şudur: insanların ahlaki durumu gerçekten fecidir. Üstelik adil olan Tanrı bu günahları yargılamak zorundadır. İşte bunun için müjde gerek.

HAKLI INSAN

Romalılar 2:1-11

^{1*}Bu nedenle sen, ey başkasını yargılayan insan, kim olursan ol, özrün yoktur. Başkasını yargıladığın konuda kendini mahkûm ediyorsun. Çünkü ey yargılayan sen, aynı şeyleri yapıyorsun. ²Böyle davrananları Tanrı'nın haklı olarak yargıladığını biliriz. ³Bu gibi şeyleri yapanları yargılayan, ama aynısını yapan ey insan, Tanrı'nın yargısından kaçabileceğini mi sanıyorsun? ⁴Tanrı'nın sınırsız iyiliğini, hoşgörüsünü, sabrını hor mu görüyorsun? O'nun iyiliğinin seni tövbeye yönelttiğini bilmiyor musun? ⁵İnatçılığın ve tövbesiz yüreğin yüzünden Tanrı'nın adil yargısının açıklanacağı gazap günü için kendine karşı gazap biriktiriyorsun. ^{6*}Tanrı “herkese, yaptıklarının karşılığını verecektir.” ⁷Sürekli iyilik ederek yücelik, saygınlık, ölümsüzlük arayanlara sonsuz yaşam verecek. ⁸Bencillerin, gerçeğe uymayıp haksızlık peşinden gidenlerin üzerineyse gazap ve öfke yağdıracak. ⁹⁻¹⁰Kötülük eden herkese –önce Yahudi'ye, sonra Yahudi olmayana– sıkıntı ve elem verecek; iyilik eden herkese –yine önce Yahudi'ye, sonra Yahudi olmayana– yücelik, saygınlık, esenlik verecektir. ^{11*}Çünkü Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz.

AÇIKLAMA: ‘Herkes kötü ise de ben iyiyim.’ Aynı bu şekilde dile getirmesek de çoğumuz kendimizi böyle görüyoruz. Ama bu ne mantıklı ne de doğrudur. Mektubun birinci bölümünde Elçi Pavlus insanlığın genel tablosunu çizdi. Hiç de iç açıcı değildi. Bunu okuyan çoğu insan: ‘Evet doğru çoğu insan böyle yozlaştı ama ben öyle değilim’der. İkinci bölümde ise Pavlus ‘Gerçekten mi?’ diye sorar. Başkalarının kusurlarını görüp de kendi kabahatimizi görmemek insanın ilginç ‘marifetlerinden’ biridir. Hatta nedense herkesin yanlışlarını ağır bir dille yargılarken kendi suçlarımıza gelince ‘Eh insanız işte...’ diyerek masum bir hata olarak tanımlarız. Gerçek şu ki hepimiz aynı kumaştan kesildik, aynı atölyeden çıktık ve aynı lekeyi taşıyoruz. Hepimiz Adem ve Havva'nın torunlarıyız ve benzer günahları işleriz. Diklenip kendi kendimizi aklamak yerine aslında Tanrı'nın merhametine sığınmamız gerek. Ne var ki insanı bu hale getiren kibir hala bizi inatçılığa sürüklüyor.

Günahın yargısı bellidir. Bir gün Tanrı'nın gazabı insanların üzerine geleceğinin farkındayız. Ama yine her nedense, kendimizi o kefedeye görmüyoruz. ‘Tanrı herkese yaptıklarının karşılığını verecek ama beni bağışlayacak’ diye düşünüyoruz. Pavlus kendi yaptıklarına güvenen insana şunu hatırlatır ki bu şekilde Tanrı'nın önünde aklanmayı bekliyorsaydı yüzde yüz doğru ve dürüst

olması gerek. Evet insan sürekli iyilik edip kusursuz bir hayat sürdürse belki aklanmayı umabilir. Ancak gerçek şu ki hiç birimiz bunu yapamayız. Kaldı ki başkalarına göre günahımız az ya da çok olsa hepimiz bu suça katıldık ve Tanrı'nın gazabını hak etmişizdir. Üstelik Rab bu konuda ayırım yapmaz. Yahudiler kendilerini Tanrı'ya daha yakın görüyorlardı ama Pavlus bunun esas Tanrı'ya karşı sorumluluklarını artırır diye belirtir. Sonuç olarak başkaları kadar korkunç ve iğrenç günahlara bulaşmasak da aslında hepimiz aynı kefedeyiz, hepimiz yüce Yaradan'ın gazabı altındayız.

Burada Elçi Pavlus müjdenin önemli bir temel taşı daha düşüyor. Birinci bölümde Tanrı'nın dünyadaki ahlaksızlıkları yargılayacağını belirtti. Burada ise tepeden bakıp diğer insanları yargılamaya kalkın insanların esas aynı konumda olduklarını tespit eder. Çünkü hepimiz en kötü suçlara fiilen karışmasak da kendi düşüncelerimizde fazlasıyla ortak olmuşuzdur. Üstelik diğer herkesi yargılamaya kalkarak kendimizi Tanrı'nın yerine koyup egomuzu putlaştırmışızdır. Sonuç olarak başkalarını ya da kendimizi nasıl gördüğümüz önemli değil esas önemli olan Tanrı'nın yüreğimizi nasıl gördüğüdür. Kendi kendimize yalan söylemeyi kesmeliyiz ve Tanrı'nın gözlerinden bakmayı seçmeliyiz.

İTİRAZLAR...

Romalılar 2:12-29

¹²Kutsal Yasa'yı bilmeden günah işleyenler Yasa olmadan da mahvolacaklar. Yasa'yı bildikleri halde günah işleyenlerse Yasa'yla yargılanacaklar. ¹³Çünkü Tanrı katında aklanacak olanlar Yasa'yı işitenler değil, yerine getirenlerdir. ¹⁴Kutsal Yasa'dan yoksun uluslar Yasa'nın gereklerini kendiliklerinden yaptıkça, Yasa'dan habersiz olsalar bile kendi yasalarını koymuş olurlar. ¹⁵Böylelikle Kutsal Yasa'nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. Vicdanları buna tanıklık eder. Düşünceleriye onları ya suçlar ya da savunur. ¹⁶Yaydığım Müjde'ye göre Tanrı'nın, insanları gizlice yaptıkları şeylerden ötürü İsa Mesih aracılığıyla yargılayacağı gün böyle olacaktır. ¹⁷Ya sen? Kendine Yahudi diyor, Kutsal Yasa'ya dayanıp Tanrı'yla övünüyorsun. ¹⁸Tanrı'nın isteğini biliyorsun. En üstün değerleri ayırt etmeyi Yasa'dan öğrenmişsin. ¹⁹²⁰Kutsal Yasa'da bilginin ve gerçeğin özüne kavuşmuş olarak körlerin kılavuzu, karanlıkta kalanların ışığı, akılsızların eğiticisi, çocukların öğretmeni olduğuna inanmışsın. ²¹Öyleyse başkasına öğretirken, kendine de öğretmez misin? Çalmamayı öğütlerken, çalar mısın? ²²“Zina etmeyin” derken, zina eder misin? Putlardan tiksindirirken, tapınakları yağmalar mısın? ²³Kutsal Yasa'yla övünürken, Yasa'ya karşı gelerek Tanrı'yı aşağılar mısın? ²⁴*Nitekim şöyle yazılmıştır: “Sizin yüzünüzden uluslar arasında Tanrı'nın adına küfrediliyor.” ²⁵Kutsal Yasa'yı yerine getirirsen, sünnetin elbet yararı vardır. Ama Yasa'ya karşı gelirsen, sünnetli olmanın hiçbir anlamı kalmaz. ²⁶Bu nedenle, sünnetsizler Yasa'nın buyruklarına uyarsa, sünnetli sayılmayacak mı? ²⁷Sen Kutsal Yazılar'a ve sünnete sahip olduğun halde Yasa'yı çiğnersen, bedence sünnetli olmayan ama Yasa'ya uyan kişi seni yargılamayacak mı? ²⁸Çünkü ne dıştan Yahudi olan gerçek Yahudi'dir, ne de görünüşte, bedensel olan sünnet gerçek sünnettir. ²⁹* Ancak içten Yahudi olan Yahudi'dir. Sünnet de yürekle ilgilidir; yazılı yasanın değil, Ruh'un işidir. İçten Yahudi olan kişi, insanların değil, Tanrı'nın övgüsünü kazanır.

AÇIKLAMA: Şimdiye kadar Elçi Pavlus ahlaksızca yaşayan insanla başkalarını yargılayan insanı da aynı kefeye koydu. Kendini dürüst sanan da kendini pisliğe veren de Tanrı'nın gazabı altındadır. Ama burada önemli bir soru oluşuyor: Tanrı'yı tanıyan Yahudiler elbette ki Musa'nın Yasasıyla yargılanır ancak Tanrı'dan habersiz bir putperest neye göre yargılanacaktır? Kutsal Yasasından

haberdar olmayanı Tanrı nasıl yargılayabilir? Bu noktada Pavlus önemli bir şey tespit eder: Tanrı'yı tanımayan pagan insanlar bile Tanrı'nın Yasasını kendiliklerinden uygulayarak kısmen de olsa ondan haberdar olduklarını gösterirler. Örneğin, çoğu putperest zina veya öldürmenin yanlış olduğunu kabul eder. Bunu nasıl biliyorlar? İşte Tanrı'nın yüreklerine yerleştirdiği vicdan bunu onlara öğretmiştir. Sonuç olarak kimsenin bir özrü yoktur, kim olursak olalım hepimiz yanlış bildiğimiz pek çok şey yapmışızdır ve Yargı Günü'nde suçlu bulunacağımız kesindir.

Ama Yahudiler bunu kabul etmek istemiyorlardı, sonuçta onlar Tanrı'nın özel halkı, İbrahim'in torunları değil miydiler? Evet, Tanrı İsrail oğullarını tüm uluslara emsal ve eğitmen olarak seçti. Ne var ki uluslara Tanrı'nın buyruklarını öğretmesi gereken Yahudiler, kendileri bu yasaların çoğuna uymadı. Işık olmaları gerekliydi ama çoğu zaman karanlığa uydular. İsrail ulusu defalarca putperestliğe kapıldı, böylece hep övündükleri Tanrı'ya ihanet ettiler. Hatta Pavlus'un dediği gibi '*Sizin yüzünüzden uluslar arasında Tanrı'nın adına küfrediliyor.*' İsrail tüm ulusları Tanrı'ya çekmesi gerekirken insanların gerçek Tanrı'dan kopmalarına sebep oldular.

Yine de Yahudiler sünnetli olmalarına güveniyorlardı. Ne demek bu? Tanrı Yahudilerin atası olan İbrahim'i seçerken Tanrı'nın kendisine vaat ettiği bereketi taşıyacak olan oğullarının sünnet olmalarını buyurdu (Yaratılış 17). Böylece sünnet Tanrı'nın İbrahim'le yapmış olduğu antlaşmanın belirtisi ya da sembolü olacaktı. O günden sonra İbrahim'in soyundan gelen Yahudiler sünnet edilerek Rab'bin seçilmiş halkı olduklarını hatırlıyorlardı. Ancak bir süre sonra İsrail oğulları sünnetin sihirli bir değnek gibi onları otomatik olarak kutsadığını düşünmeye başladılar. Pavlus ise onlara şunu hatırlatır ki insan Tanrı'nın Yasasını yerine getirmese sünnetin hiç bir yararı yoktur. Yani fiziksel olarak sünnetli olmak kimseyi Tanrı'nın yargısından kurtarmayacaktır. Çünkü Tanrı dış görünüşe değil insanın yüreğine bakar. Bu anlamda önemli olan insanın yürekten 'sünnetli' olması yani Tanrı'ya yaraşır bir hayat sürmesidir. Sonuç olarak ister sünnetli veya sünnetsiz bir Yahudi olsun, ister ahlaklı veya ahlaksız bir Grek olsun, ister putperest bir pagan olsun, hepimiz yaptıklarımıza göre yargılanacağız. Yargı Gününde hiç kimse ben şundan ya da bundan dolayı muafım diyemeyecektir. Gerçek şu ki hepimizin acilen bir kurtarıcıya ihtiyacı var.

TANRI'NİN HÜKMÜ

Romalılar 3:1-18

¹Öyleyse Yahudi'nin ne üstünlüğü var? Sünnetin yararı nedir? ²Her yönden çoktur. İlk olarak, Tanrı'nın sözleri Yahudiler'e emanet edilmiştir. ³Peki, kimi Yahudiler güvenilirmez çıkmışsa ne olur? Onların güvenilirmezliği Tanrı'nın güvenilirliğini ortadan kaldırır mı? ^{4*}Kesinlikle hayır! Herkes yalancı olsa bile, Tanrı'nın doğruyu söylediği bilinmelidir. Yazılmış olduğu gibi:

“Öyle ki, sözlerinde doğru çıkasın

Ve yargılandığında davayı kazanasın.”

⁵Ama bizim haksızlığımız Tanrı'nın adil olduğunu ortaya çıkarıyorsa, ne diyelim? İnsanların diliyle konuşuyorum: Gazapla cezalandıran Tanrı haksız mı?

⁶Kesinlikle hayır! Öyle olsa Tanrı dünyayı nasıl yargılayacak? ⁷Ama Tanrı'nın her zaman doğruyu söylediği benim yalanımla yüceliği için daha açık şekilde ortaya çıkmışsa, ben niçin yine bir günahkâr olarak yargılanıyorum?

⁸Bazılarının bizi kötüleyerek, söylediğimizi ileri sürdüğü gibi niçin, “Kötülük yapalım da bundan iyilik çıksın” demeyelim? Böylelerinin yargılanması yerindedir. ⁹Şimdi ne diyelim? Biz Yahudiler öteki uluslardan üstün müyüz? Elbette değiliz. İster Yahudi ister Grek olsun, daha önce herkesi günahın denetiminde olmakla suçladık. ^{10*}Yazılmış olduğu gibi:

“Doğru kimse yok, tek kişi bile yok.

¹¹Anlayan kimse yok,

Tanrı'yı arayan yok.

¹²Hepsi saptı,

Tümü yararsız oldu.

İyilik eden yok, tek kişi bile!”

^{13**}“Ağızları açık birer mezardır.

Dilleriyle aldatırlar.”

“Engerek zehiri var dudaklarının altında.”

14*“Ağızları lanet ve acı sözle doludur.”

15*“Ayakları kan dökmeye seğirtir.

16Yıkım ve dert var yollarında.

17Esenlik yolunu da bilmezler.”

18*“Tanrı korkusu yoktur onlarda.”

AÇIKLAMA: Tanrı Yahudi ulusunu özel bir araç olarak seçmişti ama bu onları yargıdan muaf kılmıyordu. Hatta Pavlus’un belirttiği gibi Tanrı’nın kutsal yasasına sahip olan İsrail halkı o kadar da büyük bir sorumluluk altındaydı. Fakat, Yahudiler Yasa’yı çiğnediler diye Tanrı’nın planı bozguna uğradı mı? Tanrı onların sadakatsizliği yüzünden planını değiştirmek zorunda mıydı? Hayır. Tersine Tanrı onların bu itaatsizliği hesaba katmıştı ve böylece kutsal planını tamamlamıştı. Ancak bu noktada bazı Yahudiler şöyle itiraz ediyorlardı: ‘*Tanrı bizim sadakatsizliğimizden kurtuluş sağladıysa o zaman bizi bundan yargılamayacaktır herhalde...*’ Böyle bir düşünce kader inanışına benzer, yani Tanrı her şeyi önceden saptadıysa o zaman bizi yaptıklarımızdan sorumlu tutamaz. Kutsal Kitap bu düşünceyi tümünden reddeder. (bkz. Yakup 1:13-17) Tanrı doğru ve kutsaldır, hiç kimseyi günaha teşvik etmez. Günahı seçen biziz ve bundan yüzde yüz sorumluyuz. Başka türlü Tanrı kötülükten iyilik çıkartıyorsa o zaman bol bol kötülük yaparak Rab’bin iyiliğini çoğaltalım diye çok yanlış bir düşünceye kapılabiliriz. Böyle düşünenler için Pavlus şöyle der: ‘Böylelerinin yargılanması yerindedir.’

Şimdi Elçi Pavlus genel bir sonuç çıkartıyor. Yahudilerin diğer uluslardan ayrı tutulmayı hep birlikte yargılanacaklarını söyler. Yani Yahudi olsun Grek olsun, Yasayı bilen ya da bilmeyen olsun, herkes günahın denetiminde ve dolayısıyla Tanrı’nın gazabı altındadır. Sonraki ayetlerde Pavlus Eski Antlaşma’dan (Tevrat ve Zebur) bir kaç alıntı yaparak insanlığın genel durumunu özetler:

- Doğru kimse yok, tek kişi bile yok.
- Anlayan, Tanrı’yı arayan yok.
- Herkes saptı, iyilik eden yok.
- Ağızları her türlü günah işliyor.

- Ayaklarıyla her türlü günaha koşarlar.
- Tanrı korkusu yoktur onlarda.

Pavlus'un insanlık için hazırladığı iddianame gerçekten ağır. Hatta bazı yerlerde bize abartılı gelebilir. Ne demek doğru kimse yok? Yani yeryüzünde iyilik yapan hiç mi yok? Bunu anlamak için bu alıntının geldiği 14.Mezmura bakmak lazım. Mezmur şöyle başlar: '*Rab göklerden bakar oldu...*' Yani bu sözler Tanrı'nın bakış açılarından. Bizler birbirimize baktığımızda kendimizi çok fazla kötü sanmayabiliriz. Ancak Tanrı kutsal konutundan bakınca iğrençlikten başka bir şey görmüyor. Bizler kendimizi birbirimizle ancak kıyaslıyoruz, Tanrı ise bizi olmamız gereken insanla, yani kendi yüce benzerliğinde yaratılan orijinal insanla karşılaştırır. En son söylediği söz özellikle çok ciddi: Tanrı korkusu yoktur onlarda. İlginçtir özellikle bizim toplumumuzda herkes Allah'tan korktuğunu iddia eder ancak gerçek hayatlarına baktığımızda Tanrı'dan çok insanların ne diyeceğinden korktukları bellidir. Sonuç çok acı ve ümitsizdir. Şimdiye kadar kendi doğruluğumuza güvendiyseniz bir an önce bunda vazgeçip Tanrı'nın önünde diz çöksek iyi ederiz.

AKLANMA YOLU

Romalılar 3:19-31

¹⁹Kutsal Yasa'da söylenenlerin her ağız kapansın, bütün dünya Tanrı'ya hesap versin diye Yasa'nın yönetimi altındakilere söylendiğini biliyoruz. ^{20*}Bu nedenle Yasa'nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır. ²¹Ama şimdi Yasa'dan bağımsız olarak Tanrı'nın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Yasa ve peygamberler buna tanıklık ediyor. ^{22*}Tanrı insanları İsa Mesih'e olan imanlarıyla aklar. Bunu, iman eden herkes için yapar. Hiç ayrım yoktur. ²³Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. ²⁴İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. ²⁵⁻²⁶Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı. ²⁷Öyleyse neyle övünebiliriz? Hiçbir şeyle! Hangi ilkeye dayanarak? Yasa'yı yerine getirme ilkesine mi? Hayır, iman ilkesine. ²⁸Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, iman ederek aklandığı kanısındayız. ²⁹Yoksa Tanrı yalnız Yahudiler'in Tanrısı mı? Öteki ulusların da Tanrısı değil mi? Elbet öteki ulusların da Tanrısı'dır. ^{30*}Çünkü sünnetlileri imanları sayesinde, sünnetsizleri de aynı imanla aklayacak olan Tanrı tektir. ³¹Öyleyse biz iman aracılığıyla Kutsal Yasa'yı geçersiz mi kılıyoruz? Hayır, tam tersine, Yasa'yı doğruluyoruz.

AÇIKLAMA: Gördüğümüz gibi bütün insanlar yedisinden yetmişine kadar günaha esir ve Tanrı'nın gazabıyla karşı karşıyadırlar. Yahudiler Musa aracılığıyla gelen Yasa'ya çok güvendiler ama gerçek şu ki Yasa bizi aklayamaz, tersine bizim günahlarımızı gün ışığına çıkartır. Pavlus'un da vurguladığı gibi: '*Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.*' Benzer şekilde bugün de bazı insanlar Tanrı'nın buyruklarına sıkı sıkıya boyun eğerek günahlarından af bulacaklarını umuyor. Ne var ki Tanrı'nın Sözü böyle yolun bizi Tanrı'ya değil hüsrana ve helake götüreceğini belittir. Peki insan kendi çabalarıyla Tanrı katında aklanamayacaksa nasıl olacak bu iş?

Buraya kadar hep kötü haberi okuduk, şimdiyse iyi haberin sırasındır. Müjdenin özeti şudur: '*Tanrı insanları İsa Mesih'e olan imanlarıyla aklar.*' Bu konuda kesinlikle ayrım yoktur çünkü hepimiz zaten aynı kefedeyiz; hepimiz

günah işledik. Tanrı insanı yaratırken onlara kendi yüceliğini verdi ama insan günahı seçe seçe Tanrı'dan bir hayli uzaklaştı. Ancak insana olan yüce sevgisinden hiç vazgeçmeyen Tanrı günahlarımızı bertaraf edecek bir çözüm sağladı. İşte İsa Mesih'in çarmıh üzerindeki ölümü bizim günahlarımıza karşılık ödenen fidyeydi. Kusursuz İsa günahlarımız için kurban edilerek Tanrı'nın gazabını yatıştırdı. Peki Tanrı'nın Mesih'e bu kadar acı çektirmesine ne gerek vardı? Günahlarımızı başka türlü bağışlaması mümkün değil miydi? Mümkün değil, çünkü Tanrı kendi adaletini çiğneyemez. Günahın ücreti verilmeli. Ne var ki suçlu bulunan bizler bunu asla karşılayamayacağımız için Rab'bin kendisi bunu İsa aracılığıyla başardı. Böylece Tanrı, Mesih'e iman eden herkesi adil bir şekilde affedebilir.

Peki bu durumda insan ne yapmalı? En başta kendi yaptıklarımızla övünmeyi kesmeliyiz. Kendimizi Tanrı'ya beğendirmeyi bırakmalıyız. Çünkü hiç birimiz kendi gayretimizle kurtulamayacağız, yalnız ve yalnız İsa Mesih'e iman ederek aklanabiliriz. Bunda kesinlikle bir ayırım söz konusu olmayacaktır çünkü Tanrı tüm ulusların tek Tanrısıdır. O halde Tanrı katında aklanmanın yolu da tektir. Evet, İncil'in duyurduğu müjde budur: Aklanmak mümkündür! Günahlarımıza karşılık kendini fidiye olarak çarmıhta sunan İsa Mesih'e iman eden herkes Tanrı katında tüm günahlarından aklanır ve sonsuz hayata sahip olur. Bu tarihin en büyük ve en harika müjdesidir, kaçırmayın!

İMAN KAPISI

Romalılar 4:1-25

¹Şu halde soyumuzun atası İbrahim'in durumu için ne diyelim? ²Eğer İbrahim yaptığı iyi işlerden dolayı aklandıysa, övünmeye hakkı vardır; ama Tanrı'nın önünde değil. ³*Kutsal Yazı ne diyor? “İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı.” ⁴Çalışana verilen ücret lütuf değil, hak sayılır. ⁵Ancak çalışmayan, ama tanrısız aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır. ⁶Nitekim, iyi işlerine bakmaksızın Tanrı'nın aklanmış saydığı kişinin mutluluğunu Davut da şöyle anlatır:

⁷*“Ne mutlu suçları bağışlanmış,

Günahları örtülmüş olanlara!

⁸Günahı Rab tarafından sayılmayana ne mutlu!”

⁹Bu mutluluk yalnız sünnetliler için mi, yoksa aynı zamanda sünnetsizler için midir? Diyoruz ki, “İbrahim, imanı sayesinde aklanmış sayıldı.” ¹⁰Hangi durumda aklanmış sayıldı? Sünnet olduktan sonra mı, sünnetsizken mi? Sünnetliyken değil, sünnetsizken... ^{11*}İbrahim daha sünnetsizken imanla aklandığının kanıtı olarak sünnet işaretini aldı. Öyle ki, sünnetsiz oldukları halde iman edenlerin hepsinin babası olsun, böylece onlar da aklanmış sayılsın. ¹²Böylelikle atamız İbrahim, yalnız sünnetli olmakla kalmayan, ama kendisi sünnetsizken sahip olduğu imanın izinden yürüyen sünnetlilerin de babası oldu. ^{13*}Çünkü İbrahim'e ve soyuna dünyanın mirasçısı olma vaadi Kutsal Yasa yoluyla değil, imandan gelen aklanma yoluyla verildi. ^{14*}Eğer Yasa'ya bağlı olanlar mirasçı olursa, iman boş ve vaat geçersizdir. ¹⁵Yasa, Tanrı'nın gazabına yol açar. Ama yasanın olmadığı yerde yasaya karşı gelmek de söz konusu değildir. ^{16-17*}Bu nedenle vaat, Tanrı'nın lütfuna dayanmak ve İbrahim'in bütün soyu için güvence altına alınmak üzere imana bağlı kılınmıştır. İbrahim'in soyu yalnız Kutsal Yasa'ya bağlı olanlar değil, aynı zamanda İbrahim'in imanına sahip olanlardır. “Seni birçok ulusun babası yaptım” diye yazılmış olduğu gibi İbrahim, iman ettiği Tanrı'nın –ölülere yaşam veren, var olmayanı buyruğuyla var eden Tanrı'nın– gözünde hepimizin babasıdır. ^{18*}İbrahim umutsuz bir durumdayken birçok ulusun babası olacağına umutla iman etti. “Senin soyun böyle olacak” sözüne güveniyordu. ^{19*}Yüz yaşına yaklaşmışken, ölü denebilecek bedenini ve Sara'nın ölü rahmini düşündüğünde imanı zayıflamadı. ²⁰İmansızlık edip Tanrı'nın vaadinden kuşkulandı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı'yı yüceltti. ²¹Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi. ²²Bunun için de aklanmış sayıldı. ²³⁻²⁴“Aklanmış sayıldı” sözü, yalnız onun için değil, aklanmış sayılacak olan bizler –Rabbimiz İsa'yı ölümden dirilten Tanrı'ya iman eden bizler– için de yazıldı. ^{25*}İsa suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi.

AÇIKLAMA: İsa Mesih'e iman eden kurtulacaktır dendi. Fakat bu, akla bir kaç soru getirir. Mesih'ten önce yaşayanlar nasıl kurtuldular? Bazen sanıyoruz ki İsa'dan öncekiler yasaya uyarak bizler ise iman ederek kurtuluyoruz. Aslında öyle değil. Örneğin, İbrahim nasıl aklandı? Burada Elçi Pavlus Yaratılış 15:6'dan bir alıntı yaparak İbrahim'in de iman ederek aklandığını hatırlatır. Evet, baştan beri aklanma yoluna açılan tek bir kapı olmuştu o da iman kapısı. İbrahim kendi kişisel doğruluğuyla kurtulmadı. Ama biri, ‘İbrahim Mesih’i tanımadı ki,’ diye itiraz edebilir. Ne var ki Mesih'in İbrahim’le ilgili ne söylediğini hatırlamalıyız: ‘Babanız İbrahim günümü göreceği için sevinçle

coşmuştu. Gördü ve sevindi (Yuhanna 8:56).’ Kısacası bizler nasıl ki geriye bakarak Mesih’e iman ediyorsak onlar da ileriye bakarak Mesih’e umut bağlamışlardı. Tanrı’ya giden yol hep İsa Mesih’e olan iman kapısından geçmiştir.

Yine de Yahudiler İbrahim’le yapılan anlaşmanın sünnet belirtisini hatırlayarak ancak sünnetlilerin kurtulabileceklerini sanıyorlardı. Ama Pavlus, İbrahim’in henüz sünnetli değilken amlandığını belirtir. Evet, Tanrı İbrahim’le çok önemli bir anlaşma yaptı: *‘Seni birçok ulusun babası yapacağım.’* Ne var ki Yahudiler bu *‘dünyanın mirasçısı olma vaadini’* bir tek kendilerine ait sandılar. Ancak Pavlus bu vaadin yasaya değil Tanrı’nın vaadine dayandığını hatırlatır. Çünkü Yasa İbrahim’den 450 sonra ortaya çıktı. Yani İbrahim çok doğru ve dürüst olduğundan aklanmadı, Tanrı’nın lütfuna sığınıp vaadine iman ettiği için doğru sayıldı. Daha önce gördüğümüz gibi Yasa’ya boyun eğmek kimseyi kurtaramaz çünkü Yasa *‘Tanrı’nın gazabına yol açar.’*

Sonuç olarak İbrahim’e verilen bereket vaadi belirli bir yasaya ya da topluma ait değil, tersine İbrahim’in imanına sahip olan herkesi kapsar. Çünkü İbrahim tek bir ulusun babası değil, birçok ulusun babası olacaktı. Böylece İbrahim gibi Mesih’e imanla bağlanan herkes aklanıp İbrahim’in soyundan sayılır . Ama bu nasıl bir imandır? İbrahim’in hayatına baktığımızda onun gerçekten imkânsız bazı şeylere iman ettiğini görüyoruz. Rab ona yıldızlar kadar çok büyük bir soy vaat etti ama İbrahim’in kendi eşinden bir çocuğu bile yoktu. Üstelik bu sırada yüz yaşına yaklaşmıştı. Tüm bunlara rağmen imanını zayıflamadı, Rab’den kuşku duymadı böylece Tanrı bu imanını kendisine bir oğul vererek ödüllendirdi. İşte İbrahim’i Tanrı katında aklayan bu imandı. Aynı zamanda bu kurtulmak isteyen herkes için büyük bir emsal olmuştur. Kim Mesih’in ölümüne ve dirilişine iman ederse günahlarından aklanacak ve Tanrı’nın sonsuz hayat vaadine sahip olacaktır.

BARIŞIN ANAHTARI

Romalılar 5:1-11

¹Böylece imanla amlandığımızı göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış oluyoruz. ²İçinde bulunduğumuz bu lütfâ Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı'nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz. ³⁻⁴Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır. ⁵Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür. ⁶Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. ⁷Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. ⁸Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü. ⁹Böylece şimdi O'nun kanıyla amlandığımızı göre, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir. ¹⁰Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir. ¹¹Yalnız bu kadar da değil, bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz.

AÇIKLAMA: İnsanın Tanrı katında ancak ve ancak İsa Mesih'e iman ederek amlandığını gördük. Peki bu tam olarak ne demek? En başta Tanrı'yla barışmış oluyoruz. Tanrı'nın bize karşı bir küskünlüğü yoktur tabii ama biz hep günah işleyerek kendisine düşmanca davrandık. Baştan gördüğümüz gibi insanlık her türlü pislige ve putperestlige dalarak (Romalılar 1:18-32) Şeytan'la birlikte asıl sahibine ve yaratanına karşı cephe açmış durumdaydı. Tanrı ise kutsal Oğlu İsa Mesih'i yerimize kurban ederek aradaki düşmanlık setini indirdi. Bunun adı lütüftür - yani hak ettiğimiz tam tersi. Düşünün bizi yok etmesi gerekirken kendisi günahlarımızı üstlenip barış sağladı. Böylece Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmış bizler (Romalılar 3:23) Mesih'e olan iman sayesinde Rab'bin yüceliğine erişme umuduna sahip olduk. Ölümünden sonra bizi gazap değil Tanrı'nın görkemi bekliyordur. Ayrıca bu umut sadece bir sonraki hayat için geçerli değil, daha şimdiden dünyada her gün çektiğimiz cefa için de geçerlidir. Bu umut bize yeni bir bakış açısı kazandırır öyle ki dünyada gördüğümüz sıkıntıların bile yararını görebiliriz. Çünkü Mesih uğruna acıya katlandıkça imanda güçlenip Tanrı'nın beğenisini kazandığımızın farkına varıyoruz. İşte bu

umut hem bu hayat için hem de sonraki hayat için bizi güçlendirip ayakta tutar. Daha da önemlisi bu umut Tanrı'nın sevgisine yol açar. Evet, Mesih'e iman ettiğimizde *Tanrı'nın Ruhu* içimize yerleşir ve ruhumuzu mükemmel sevgisiyle doldurur. Pavlus'un başka yerde yazdığı gibi: '*Kalıcı üç şey vardır: İman, umut ve sevgi*(1.Korintliler 13:13).' Tanrı'yla barışmanın sonucunda bu üçlü niteliğe sahip oluyoruz.

Sevgiden konu açılmışken Pavlus onu daha da açmak istiyor. Sevgi derken genellikle insanlara verilen hediyeler, ya da kişiler arasında yaşanan bazı duygusal ilişkiler akla gelir. Ancak İncil'e göre sevgi demek fedakârlık demek. Mesih şöyle dedi: '*Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur*(Yuhanna 15:13).' Sonraki ayetlerde Pavlus Tanrı'nın bize olan sevgisini Mesih'i feda ederek gösterdiğini açıklar. Ancak bunu hak ettiğimiz için yapmadı. Tersine bizim için '*çaresiz, tanrısız ve günahkâr*' gibi ifadeler kullanır. Bir kimse sevdiği insan için canını vermeye razı olabilir, ama düşmanı için hiç kimse bunu yapmaz. Tanrı'nın sevgisi ise bizimkinden çok farklıdır. Bizler küstah, asi, günahkârlar iken Mesih bizim için öldü. Bu gelmiş geçmiş tüm sevgilerin en üstünüdür. İşte barışın kilidini açan anahtar bu sevgidir. İnsanın mutlu ve huzurlu bir hayata sahip olması için öncelikle Yaratan'ıyla barışması gerek. Tanrı'yla barışmak için Oğlu İsa Mesih aracılığıyla bize gösterdiği olağanüstü sevgiye yani çarmıhtaki mükemmel kefaretime inanmamız gerek. Bu gerçeği kabul ettiğimizde artık Tanrı'nın düşmanı değil dostu oluyoruz. Artık O'nun gazabından korkmamıza da gerek yoktur çünkü Tanrı bizi yüce sevgisinin emniyetine alıyordur. Tek yapmamız gereken İsa Mesih'e imanla teslim olmaktır.

ADEM İLE MESİH

Romalılar 5:12-21

^{12*}Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi. ¹³Kutsal Yasa'dan önce de dünyada günah vardı; ama yasa olmayınca günahın hesabı tutulmaz. ¹⁴Oysa ölüm Adem'den Musa'ya dek, gelecek Kişi'nin örneği olan Adem'in suçuna benzer bir günah işlememiş olanlar üzerinde de egemendi. ¹⁵Ne var ki, Tanrı'nın armağanı Adem'in suçu gibi değildir. Çünkü bir kişinin suçu yüzünden birçokları öldüyse, Tanrı'nın lütfu ve bir tek adamın, yani İsa Mesih'in lütfuyla verilen bağış birçokları yararına daha da çoğaldı. ¹⁶Tanrı'nın bağışı o tek adamın günahının sonucu gibi değildir. Tek suçtan sonra verilen yargı mahkûmiyet getirdi; oysa birçok suçtan sonra verilen armağan aklanmayı sağladı. ¹⁷Çünkü ölüm bir tek adamın suçu yüzünden o tek adam aracılığıyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanların bir tek adam, yani İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenlik sürecekleri çok daha kesindir. ¹⁸İşte, tek bir suçun bütün insanların mahkûmiyetine yol açtığı gibi, bir doğruluk eylemi de bütün insanlara yaşam veren aklanmayı sağladı. ¹⁹Çünkü bir adamın sözdinlemezliği yüzünden nasıl birçoğu günahkâr kılındıysa, bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır. ²⁰Kutsal Yasa suç çoğalsın diye araya girdi; ama günahın çoğaldığı yerde Tanrı'nın lütfu daha da çoğaldı. ²¹Öyle ki, günah nasıl ölüm yoluyla egemenlik sürdüyse, Tanrı'nın lütfu da Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla sonsuz yaşam vermek üzere doğrulukla egemenlik sürsün.

AÇIKLAMA: *'Her koyun kendi bacağından asılır'* sözünü duymuşsunuzdur. İsa Mesih hepimizin günahlarına karşılık çarmıhta kurban oldu dediğimizde insanlar hemen bu atasözünü kullanarak itiraz eder. Yani bir insan başka bir insanın günahını karşılayamaz diye düşünüyoruz. Şimdi bu bölümde Elçi Pavlus Mesih ile Adem arasında kıyaslama yaparak buna cevap veriyor. Başta günahın çıkış noktasını hatırlatır bize; Adem bir günah işledi ve bu günah beraberinde dünyaya ölüm getirdi. O andan itibaren günah Adem'den sonra doğan herkese tek tek bulaştı. Bunu nereden biliyoruz? Çünkü herkes ölüyor! Ölüm günahın sonucu olduğuna göre demek ki herkes günahlıdır. Kısacası dünyadaki herkesin ölümlü olması Adem'in günahından payını aldığıının kanıtıdır. Daha sonra Rab, Musa aracılığıyla Kutsal Yasa'sını verdi ve sayesinde insanlar ne kadar günahkâr olduklarını fark ettiler. Ancak günahı ortaya çıkartan Yasa değildi,

esas baştan beri günah vardı. Bunun ispatı da Adem'den sonra doğan herkesin ölmesiydi.

Gördüğümüz gibi Adem bir günah işledi ve bu tek eylem bütün dünyayı batırdı. Şimdi bazıları buna şöyle tepki verebilir: *'Ben neden Adem'in günahından sorumlu tutulayım? Bu adil değil!'* Doğru ancak şunu biliyoruz ki adaletsizlik gerçeği değiştirmez. Bir çok örnek verebiliriz: Bir çocuğun özürlü olarak doğması annesinin sigara içmesinden kaynaklanabilir. Acı ama gerçek. Evet bizler bağımsız değiliz, başkalarının günahları bizi etkiliyor. Kendimizi çok özgür sanıyoruz ama içinde yetiştiğimiz aileyi ya da bulduğumuz ülkeyi biz seçemedik. Örneğin ülkemizin başkanı bir gün bir başka ülkeyle savaşa giderse bu sadece onu etkilemez, hepimizin hayatına dokunur. Evet hepimiz atamız Adem'den günah virüsünü aldık. Ancak şunu da itiraf etmeliyiz ki bizler de üstüne kendi günahımızı de fazlasıyla ekledik. Sonuç olarak Tanrı bizi Adem'in yaptığından değil kendi yaptıklarımızdan yargılayacaktır.

Baştaki soruya dönüyoruz: Eğer Adem'in tek bir eylemi bütün insanlığı bu denli kirletebildiyse o zaman İsa Mesih'in tek bir eylemi de bütün insanları kurtarabilir. Bir kişinin suçu yüzünden dünya battı ama aynı şekilde bir insanın fedakârlığı da hepimizi aklayabilir. Adem dünyaya ölüm getirdiyse de Mesih tüm insanlara sonsuz yaşam bağışladı. Biri mahkumiyet getirdi ama diğeri kefarete sağladı. Adem'in günahı nasıl herkese bulaştıysa da İsa aracılığıyla gelen lütuf benzer şekilde herkesin yararına çoğaldı. Yine de bir çok kişi Mesih bizim günahlarımızı nasıl üstlenebilir diye itiraz edebilir. Bir örnek verelim: Benim oğlum bir az hiperaktiftir (tanıyan bilir), geçen gün bir adamın arabasının arka sileceğini kurcalarken elinde kaldı. Adamla konuştuk ve tamir etmesi 90 TL tuttu dedi. Peki oğlum bunu ödeyebilir mi? Mümkün değil, mecbur ben ödedim. Yani benim bir suçum olmadığı halde onun borcunu ben üstlendim. Aynı şekilde bizler günahımızın borcunu asla ödeyemeyiz. O yüzden Tanrı Baba onu yerimize ödedi. Yine bu herkesin yapabileceği bir şey değil. Normal bir insan başkasının günahını üstlenemez çünkü kendi günahı var. Ancak İsa Mesih günahsız olduğu için kendini bizim yerimize koyarak günahımızın bedelini karşılayabildi. Sonuç olarak esasında ihtiyacımız adalet değil, lütuftur. Tanrı sadece adil olsaydı çoktan mahvolmuştuk. Ancak Mesih aracılığıyla bağışladığı lütfu sığırsak tüm günahlarımızdan af bulup sonsuz yaşama kavuşabiliriz.

KURTULDUK DİYE...

Romalılar 6:1-14

¹Öyleyse ne diyelim? Lütuf çoğalsın diye günah işlemeye devam mı edelim?
²Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşarız? ³Mesih İsa'ya vaftiz* edildiğimizde, hepimizin O'nun ölümüne vaftiz edildiğimizi bilmez misiniz? ⁴*Baba'nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiyse, biz de yeni bir yaşam sürmek üzere vaftiz yoluyla O'nunla birlikte ölüme gömüldük. ⁵Eğer O'nunkine benzer bir ölümden O'nunla birleştiysek, O'nunkine benzer bir dirilişte de O'nunla birleşeceğiz. ⁶Artık günaha kölelik etmeyelim diye, günahlı varlığımızın ortadan kaldırılması için eski yaradılışımızın Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini biliriz. ⁷Çünkü ölmüş kişi günahattan özgür kılınmıştır. ⁸Mesih'le birlikte ölmüşsek, O'nunla birlikte yaşayacağımıza da inanıyoruz. ⁹Çünkü Mesih'in ölümden dirilmiş olduğunu ve bir daha ölmeyeceğini, ölümün artık O'nun üzerinde egemenlik sürmeyeceğini biliyoruz. ¹⁰O'nun ölümü günaha karşılık ilk ve son ölüm olmuştur. Sürmekte olduğu yaşamı ise Tanrı için sürmektedir. ¹¹Siz de böylece kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın. ¹²Bu nedenle bedeninizin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin. ¹³Bedeninizin üyelerini haksızlığa araç ederek günaha sunmayın. Ölümden dirilenler gibi kendinizi Tanrı'ya adayın; bedeninizin üyelerini doğruluk araçları olarak Tanrı'ya sunun. ¹⁴Günah size egemen olmayacaktır. Çünkü Kutsal Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfu altındasınız.

AÇIKLAMA: İnsanlar bize hep sorar: sadece İsa'ya iman ederek kurtuluyorsanız o zaman gönlünüzün istediği kadar günaha devam edebilirsiniz, değil mi? Bu bölümde Elçi Pavlus buna çok net bir cevap veriyor: **KESİNLİKLE HAYIR!** Bu şekilde düşünen Mesih'ten hiç bir şey anlamadığını belli ettirir. Şimdi en başta neden Tanrı'nın lütfuna sığındığımızı bir hatırlayalım. Günah virüsüne yakalandık ve bu bizi ölüme ve sonsuz azaba sürüklüyordu. Mesih büyük bir fedakarlık yaparak beni günahın bataklığından kurtardı şimdi ben bir daha içine mi dalayım? Bir örnek vereyim: Aşırı sigara kullandığım için kansere yakalandığımı farz edin. Tam zamanında tehlikeyi fark edip ameliyat olduğumu düşünün. Peki hastaneden çıkar çıkmaz sigaraya kaldığım yerden devam edersem benim için ne düşünürsünüz? Gerçekten çok cahilce davranmış olurum, değil mi?

Ayetlerin devamında Elçi Pavlus günaha karşı 'öldüğümüzü' belirtir. Hatta bunu vaftize de benzetir. Peki ne demek istiyor? Mesih'e iman eden herkes vaftiz olur. Vaftiz esasında Mesih'in ölümüne boyun eğmek demek. Yani suya batıp çıktığımızda İsa'nın ölümü ve dirilişini sembolik olarak kabullenmiş oluyoruz. Ama neden? Çünkü esas Hristiyan olmak demek İsa Mesih'e tümünden teslim olmak demektir. Eski günahlı benliğimizi Mesih'in çarmıhı dibinde gömüyoruz ve yepyeni kutsal bir hayat sürmek üzere Mesih'in yoluna koyuluyoruz. Mesih'i bilmeden önce bizler günahın kölesiydik. Kendi bencil tutkularımıza tutsak idik. İşte bunun için Tanrı'nın lütfuna sığındık ve İsa'ya iman ettik. Şimdi günahın prangalarından yeni kurtulmuşken bir daha İblis'in esaretine mi dönelim? Mümkün değil! Günahın ciddiyetini gerçek anlamıyla kavrayan ve Mesih'in değerini bilen kesinlikle günaha dönmek istemez, tersine her geçen gün Tanrı'nın kutsallığına yaraşır bir hayata sahip olmak için uğraşır durur. Aksine iman ettiğini söyleyip de eskisi gibi günah içinde yaşayan Mesih'ten bir şey anlamamış demektir. (bkz. 1.Yuhanna 1:5-2:6).

Kaldı ki İsa Mesih'e iman eden bizler artık kendimizi ölüp dirilmiş yeni yaratıklar olarak görürüz. 'Ama bedeniniz hala ölecektir' diyeceksiniz. Evet ruhumuz ölümden dirildiyse de bedenimiz henüz tam olarak günahın etkilerinden kurtulmadı. Ancak şunu biliyoruz ki İsa Mesih geri döndüğü zaman imanlı ölümler dirilecek ve yaşamakta olan bizler de bedenen değiştirilip görkemli kutsal bedenlere bürüneceğiz. (bkz. Filipililer 3:20-21) Peki o ana kadar ne yapmalıyız? Pavlus'un dediğine göre kendimizi günaha karşı ölü ve İsa'da Tanrı karşısında diri saymalıyız. Günahın bedenimizde eskisi gibi egemenlik sürmesine izin vermemeliyiz. Tersine bedenimizin üyelerini ahlaksızlığa araç ederek günaha değil, Tanrı'nın kutsal işlerine sunmalıyız. Kesinlikle günah hayatımızda artık egemen olmamalı!

KİMİN KÖLESİYİZ?

Romalılar 6:15-23

¹⁵Öyleyse ne diyelim? Yasa'nın yönetimi altında değil de, Tanrı'nın lütfu altında olduğumuz için günah mı işleyelim? Kesinlikle hayır! ¹⁶Söz dinleyen köleler gibi kendinizi kime teslim ederseniz, sözünü dinlediğiniz kişinin köleleri olduğunuzu bilmez misiniz? Ya ölüme götüren günahın ya da doğruluğa götüren sözdinlerliğin kölelerisiniz. ¹⁷Ama şükürler olsun Tanrı'ya! Eskiden günahın köleleri olan sizler, adandığınız öğretinin özüne yürekten bağlandınız. ¹⁸Günahtan özgür kılınarak doğruluğun köleleri oldunuz. ¹⁹Doğanızın güçsüzlüğü yüzünden insan ölçülerine göre konuşuyorum. Bedeninizin üyelerini ahlaksızlığa ve kötülük yapmak üzere kötülüğe nasıl köle olarak sundunuzsa, şimdi de bu üyelerinizi kutsal olmak üzere doğruluğa köle olarak sunun. ²⁰Sizler günahın kölesiyken doğruluktan özgürdünüz. ²¹Şimdi utandığınız şeylerden o dönemde ne kazancınız oldu? Onların sonucu ölümdür. ²²Ama şimdi günahtan özgür kılınıp Tanrı'nın kulları olduğunuza göre, kazancınız kutsallaşma ve bunun sonucu olan sonsuz yaşamdır. ²³Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır.

AÇIKLAMA: “Herkesin bir fiyatı vardır” denilir. Aslında Kutsal Kitap’a göre herkes kendini satmıştır bile. Yani hepimiz kendimizi bir şeylere teslim etmişizdir. Her birimiz birinin hesabına çalışıyoruz. Ne kadar ki kendi menfaatimize hizmet ettiğimizi düşünsek de gerçek şu ki hepimiz bir başkasına kulluk ediyoruz. Peki ne demek istiyoruz? Aslında bu bölümde Elçi Pavlus ‘*iman ettikten sonra alabildiğine günaha devam edebilir miyiz?*’ sorusuna cevap vermektedir. Bölümün başında ve yine burada ‘*Kesinlikle hayır!*’ diyerek net bir cevap veriyor. Sonra bu olayı köleliğe benzetir. İnsan kendini neye teslim ederse onun kölesi olur, der. Mesih’i tanımadan önce bizler günahın içine batmıştık. Her türlü pislik ve ahlaksızlık vardı hayatımızda. Aslında bizler işlediğimiz günahların kölesi olduk. Şeytanın istemlerine uyarak onun ameleliğini yapıyorduk. Tabii o zaman bunun farkında değildik, hatta kendimizi çok özgür sanıyorduk ama acı gerçek şu ki hayatımızı biz değil bencil tutkularımız yönetiyordu. Ama Mesih’e iman ettiğimizde günahın esaretinden kurtulduk ve gerçek anlamıyla özgür olduk. Şimdi özgür olduk diye istediğimiz gibi davranabilir miyiz? Hayır! Bakın başka bir yerde ne yazıyor: ‘*Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız. Ancak özgürlük benlik için fırsat olmasın* (Galatyalılar 5:13).’ Mesih’te özgürlük demek nasıl istersek yaşayabiliriz demek değil. İncil şöyle devam eder: ‘*Şunu demek istiyorum: Kutsal Ruh’un yönetiminde yaşayın, o*

zaman benliğin tutkularını asla yerine getirmezsınız(Galatyalılar 3:16).'

Burada Hristiyan olmanın ne olduğunu vurgulamamız gerek. Hristiyan olmak Mesih'e teslim olmak demektir. Mesih'e iman ettiğimizde Şeytan'ın hükümlerinden İsa'nın egemenliğine geçiyoruz. (bkz. Koloseliler 1:13) İrademizi bu defa İsa Mesih'e teslim ediyoruz. İnsan hiç bir zaman kendi kendine yaşamaz. Ya Şeytan'a çalışır ya da Tanrı'ya, ortası yoktur. O halde bir insan gerçek anlamıyla Mesih'e iman ediyorsa hayatını artık İsa'nın ellerine bırakıyordur demek. Evet eskiden nasıl ki günaha çalıştıysak bu defa doğruluğa hizmet etmeliyiz. Tabii bu iki köleliğin sonucu çok farklı. İblis'e yapılan köleliğin sonucunda sadece pişmanlık ve ölüm var. Fakat Tanrı'ya sunulan hizmetin sonunda kutsallaşma ve sonsuz yaşam vardır. Sonuç olarak hepimiz bir tarafa kulluk ediyoruz. Mesih'i reddedip günaha devam edersek sonsuz ölüm bizi bekliyor. Ama Tanrı'nın bize İsa Mesih'te sunduğu kurtuluş armağanını kabul edersek sonsuz yaşama sahip olacağız. Kaldı ki gerçek bir Hristiyan Mesih'ten elde ettiği özgürlüğü yeniden pisliğe batmak için değil Tanrı'yı yüceltmek ve başkalarını kurtarmak için kullanmalı.

YASA VE GÜNAH

Romalılar 7:1-25

¹Bilmez misiniz ki, ey kardeşler –Kutsal Yasa'yı bilenlere söylüyorum– Yasa insana ancak yaşadığı sürece egemendir? ²Örneğin, evli kadın, kocası yaşadıkça yasayla ona bağlıdır; kocası ölürse, onu kocasına bağlayan yasadan özgür olur. ³Buna göre kadın, kocası yaşarken başka bir erkekle ilişki kurarsa, zina etmiş sayılır. Ama kocası ölürse, kadın yasadan özgür olur. Şöyle ki, başka bir erkeğe varırsa, zina etmiş olmaz. ⁴Aynı şekilde kardeşlerim, siz de bir başkasına –ölümden dirilmiş olan Mesih'e– varmak üzere Mesih'in bedeni aracılığıyla Kutsal Yasa karşısında öldünüz. Bu da Tanrı'nın hizmetinde verimli olmamız içindir. ⁵Çünkü biz benliğin denetimindeyken, Yasa'nın kışkırttığı günah tutkuları bedenimizin üyelerinde etkindi. Bunun sonucu olarak ölüme götüren meyveler verdik. ⁶Şimdiyse biz, daha önce tutsağı olduğumuz Yasa karşısında öldüğümüz için Yasa'dan özgür kılındık. Sonuç olarak, yazılı yasanın eski yolunda değil, Ruh'un yeni yolunda kulluk ediyoruz. ^{7*}Öyleyse ne diyelim? Kutsal Yasa günah mı oldu? Kesinlikle hayır! Ama Yasa olmasaydı, günahın ne olduğunu bilemezdim. Yasa, “Göz dikmeyeceksin” demeseydi, başkasının malına göz dikmenin ne olduğunu bilemezdim. ⁸Ne var ki günah, bu buyruğun verdiği fırsatla içimde her türlü açgözlülüğü üretti. Çünkü Kutsal Yasa olmadıkça günah ölüdür. ⁹⁻¹⁰Bir zamanlar, Yasa'nın bilincinde değilken diriyydim. Ama buyruğun bilincine vardığımda günah dirildi, bense öldüm. Buyruk da bana yaşam getireceğine, ölüm getirdi. ^{11*}Çünkü günah buyruğun verdiği fırsatla beni aldattı, buyruk aracılığıyla beni öldürdü. ¹²İşte böyle, Yasa gerçekten kutsaldır. Buyruk da kutsal, doğru ve iyidir. ¹³Öyleyse, iyi olan bana ölüm mü getirdi? Kesinlikle hayır! Ama günah, günah olarak tanınsın diye, iyi olanın aracılığıyla bana ölüm getiriyordu. Öyle ki, buyruk aracılığıyla günahın ne denli günahlı olduğu anlaşılсын. ¹⁴Yasa'nın ruhsal olduğunu biliriz. Bense benliğin denetimindeyim, köle gibi günaha satılmışım. ¹⁵Ne yaptığımı anlamıyorum. Çünkü istediğimi yapmıyorum; nefret ettiğim ne ise, onu yapıyorum. ¹⁶Ama istemediğimi yaparsam, Yasa'nın iyi olduğunu kabul etmiş olurum. ¹⁷Öyleyse bunu artık ben değil, içimde yaşayan günah yapıyor. ¹⁸İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum. İçimde iyiyi yapmaya istek var, ama güç yok. ¹⁹İstediğim iyi şeyi yapmıyorum, istemediğim kötü şeyi yapıyorum. ²⁰İstemediğimi yapıyorsam, bunu yapan artık ben değil, içimde yaşayan günahdır. ²¹Bundan şu kuralı çıkarıyorum: Ben iyi olanı yapmak isterken, karşımda hep kötülük vardır. ²²İç varlığında Tanrı'nın Yasası'ndan zevk alıyorum. ²³Ama bedenimin üyelerinde bambaşka bir yasa görüyorum. Bu

da aklımın onayladığı yasaya karşı savaşıyor ve beni bedenimin üyelerindeki günah yasasına tutsak ediyor. ²⁴Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak? ²⁵Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'ya şükürler olsun! Sonuç olarak ben aklımla Tanrı'nın Yasası'na, ama benliğimle günahın yasasına kulluk ediyorum.

AÇIKLAMA: Herkes bir şeyin kölesidir demiştik. Şimdi Pavlus özellikle Yahudilere hitap eder ve onların köle oldukları yasayı ele alır. Önce bir örnekle başlar. Evli bir insan yasa gereği eşine bağlı kalmalı. Ancak insanın eşi vefat ederse o kimse yasadan özgürdür ve yeniden evlenebilir değil mi? Bir önceki bölümde Elçi Pavlus Mesih'le birlikte önceki hayatımıza karşı öldüğümüzü söyledi. Bu yasa için de geçerlidir, Mesih'e iman eden yasanın boyunduruğundan da özgürdür. Ancak burada yine bir soru işareti oluşur: *Tanrı'nın Yasası şimdi günah mı oldu? Kesinlikle hayır!* Esas günah olan bizleriz ancak yasa gelince içimizdeki günahı hep kıskırttı. Örneğin; annem güzel kurabiyeler yaptığında onları buzdolabı üstüne koyar ve bize 'dokunmayacaksınız' derdi. Şimdi annem bunu söylemese belki kurabiyeleri yemek hiç aklımıza gelmezdi ama bunu söyledikten sonra sanki ayrı bir güç bizi kurabiyelere çekiyordu. Evet, yasaklar tatlı gelir. Aynı şekilde Tanrı'nın Musa aracılığıyla verdiği yasa kesinlikle doğru ve kutsaldır. Ne var ki bu yasa bizim içimizdeki günahı uyandırıp ortaya çıkarttı.

Şimdi o kutsal Yasa günahın aleti mi oldu? Hayır, esas bizim içimizdeki günahlı tutkuları gün ışığına çıkarttı. Yasa sayesinde insan günahın bilincine varıyor. Tanrı'nın kurallarıyla tanışana kadar kendimizi çok doğru ve düzgün sanabiliriz ama Rab'bin doğrularıyla karşı karşıya geldiğimizde ne kadar bencil ve kötü olduğumuzu anlarız. Bu bizi bir ikileme sürüklüyor. Burada Pavlus kendi geçmiş hayatından örnek vermeye başlar. İsa Mesih'e iman etmeden önce Pavlus Yahudilerin son derece muhafazakar Ferisi adlı mezhebine bağlı dindar biriydi. Yasayı öğrendikçe ona daha bağlı kalmaya çalışıyordu. Fakat bu yönden çaba sarf ettikçe hep hüsrana uğradığını fark etti. Yani aklında Yasanın doğru olduğunu kabul ediyordu ancak benimsediği bu kuralları uygulamaya çalıştıkça hep eksik kaldığını görüyordu. Bir çoğumuz benzer bir tecrübe yaşamış olabiliriz. Doğru bildiğimiz kurallara uymak istiyoruz, Tanrı'yı hoşnut etmek istiyoruz ama gel gör ki bunu çoğu zaman icraata dökemiyoruz. Peki tüm bunlardan esas ne dersi çıkarmamız gerek? Pavlus'un dediğine göre bunlardan günaha tutsak olduğumuzu anlamalıyız. Aklımızla ne kadar ki Tanrı'nın buyruklarını benimsersek gerçek şu ki benliğimiz günahın kölesidir. Sonunda Pavlus şöyle haykırır: 'Ne zavallı insanım! Kim beni kurtaracak?' Cevap şu: Rab

İsa Mesih!

Pavlus'un burada yazdığı kendi kişisel tecrübesi hepimizin bir yere kadar yaşadığı hüsranı yansıtır. Hepimiz bir şekilde kendi sevaplarımız ya da ibadetlerimizle Tanrı'ya ulaşmaya çalıştık. Ancak gerçek şu ki bunu yaptıkça çok eksik kaldığımızı fark ediyoruz. Bu noktada ya 'Daha fazla uğraşmalıyım' ya da 'Bu işten vazgeçeceğim' demişizdir. Neticede ne yaparsak yapalım Tanrı'nın buyruklarına uymak bizi tümde günahattan alıkoymuyor. Aslında şunu bir kere anlamalıyız ki Yasa'ya uymak bizi asla aklayamaz çünkü Yasa bizi kurtarmak için değil günahımızı ortaya çıkartmak için verildi. Yasa sadece bir levhadır – İsa Mesih'i gösteren bir levhadır. Bizler kendi çabalarımızla asla kurtulamayız ancak İsa Mesih bizi kurtarabilir. Yahudiler gibi bugün pek çok insan dini çabalarıyla bir şekilde günahlarını bertaraf edeceklerini düşünüyor ama bu mümkün değil. Kutsal Kitap'a göre yasa bir ayna gibidir. Bizlere ruh halimizi yansıtır. Ancak o aynayla yüzümüzü temizlemeye kalksak bizi paramparça eder (Yakup 1:23-25). Esas yapmamız gereken İsa Mesih'in lütfuna sığınmak – ancak O bizi aklayabilir.

RUH'UN YASASI

Romalılar 8:1-17

¹Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur. ²Çünkü yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı. ³İnsan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa'nın yapamadığını Tanrı yaptı. Öz Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderip günahı insan benliğinde yargıladı. ⁴Öyle ki, Yasa'nın gereği, benliğe göre değil, Ruh'a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin. ⁵Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa Ruh'la ilgili işleri düşünürler. ⁶Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir. ⁷Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasası'na boyun eğmez, eğemez de... ⁸Benliğin denetiminde olanlar Tanrı'yı hoşnut edemezler. ⁹Ne var ki, Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, benliğin değil, Ruh'un denetimindesiniz. Ama içinde Mesih'in Ruhu olmayan kişi Mesih'in değildir. ¹⁰Eğer Mesih içinizdeyse, bedeniniz günah yüzünden ölü olmakla birlikte, aklanmış olduğunuz için ruhunuz diridir. ^{11*}Mesih İsa'yı ölümden dirilten Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden dirilten Tanrı, içinizde yaşayan Ruhu'yla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir. ¹²Öyleyse kardeşlerim, borçluyuz ama, benliğe göre yaşamak için benliğe borçlu değiliz. ¹³Çünkü benliğe göre yaşarsanız öleceksiniz; ama bedenin kötü işlerini Ruh'la öldürürseniz yaşayacaksınız. ¹⁴Tanrı'nın Ruhu'yla yönetilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır. ^{15*}Çünkü sizi yeniden korkuya sürükleyecek kölelik ruhunu almadınız, oğulluk ruhunu aldınız. Bu ruhla, “Abba, Baba!” diye sesleniriz. ¹⁶Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder. ¹⁷Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçımız. Mesih'le birlikte yüceltmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçılarımız, Mesih'le ortak mirasçılarız.

AÇIKLAMA: İnsan çelişkili bir yaratıktır. İçimizde Tanrı'nın Yasasını ne kadar onaylıyorsak da icraata gelince benliğimizde daha ağır basan bir günah gerçeği var. Bu ikilem bizi çıkmaza, ruhsal bir mahkumiyete sürükler. Ama bu bölümün başında Pavlus Mesih'e iman edenler bu tezat ve mahkumiyetten kurtuluyor der. Ama nasıl? Ruh'un Yasası bizi günahın köleliğinden özgür kılar. Şimdi kendi benliğimizle Kutsal Yasaya ne kadar uymaya çalışırsak çalışalım içimizdeki günah gerçeği yolumuzu tıkar. Ancak Tanrı, Oğlu İsa Mesih'i insan olarak göndererek, yolumuzu açtı. Bunu Yasa'ya uygun biçimde kendini

kusursuz bir kurban olarak sunmakla başardı. Böylece kendisine iman edenler için artık mahkumiyet yoktur çünkü yeni bir yasa var: Ruh'un Yasası. İman eden herkesin içine Kutsal Ruh girer ve günah köleliğinden kurtarmakla birlikte Tanrı'nın Yasasına uymaya yardım eder.

Bu halde iki tür insan var: Yasaya kendi benliğiyle uymaya çalışan ve Tanrı'nın Ruhuyla uyanlar. Kendi benliğine uyanlar hep hüsrana uğrar çünkü düşünceleri Tanrı'ya düşmandır ve bu onları sonunda korkunç bir çıkmaza sürükler. Mesih'in Ruhuna uyanlar ise Tanrı'nın düşüncelerine sahip oluyor ve harika bir huzur ve esenlik yaşıyor. Her Mesih imanlısında Kutsal Ruh etkindir, eski günahkar benliğimizi öldürmenin yanı sıra ruhumuzu yaşatıyor. şimdilik günahlı bedenimizde devam etsek de ölümden sonra bu bedeni de Mesih'inkine benzer yüce bir beden olarak diriltecektir. Sonuç olarak İsa Mesih'e iman ettiğimizde O'nun içimize koyduğu Kutsal Ruh sayesinde bizi günahın girdabından kurtarıp Tanrı'ya layık bir hayat sürmek üzere ruhumuzu diriltiyor. Kaldı ki Mesih'e iman eden bizler Tanrı'nın vaat ettiği esenlikte yaşamak için her daim Ruh'un yönetimine boyun eğmeliyiz.

Tanrı, Mesih'i yerimize kurban olarak ve Ruh'u hayatımızın rehberi olarak bağışlamak yetmiyormuş gibi bizi kendi çocukları olarak ailesine katıyor. Bir nceki günah gerçeği bizi köleliğe srklerde, şimdiyse Ruh'un yasaı sayesinde oğulluk ruhunu aldık. İçimizde Kutsal Ruh ve kendi dirilmiş ruhumuz da buna tanıklık ediyor. Böylece artık korkmadan Tanrı'ya 'Baba' diye hitap edebiliriz. Yine bu yetmiyormuş gibi Tanrı bizi Oğlu Mesih'le birlikte kendi mirasına ortak kılıyor. Yani İsa Mesih sayesinde Tanrı'nın bütün nimetlerine sahip oluyoruz. Gerçekten inanılmaz bir ayrıcalık! Evet, Mesih'e inandığımızda çelişkiler ve hsranslar sona erer. Öyleyse kendi benliğimizle Tanrı'yı hoşnut etmeyi bırakalım. Yerimize bağışladığı Mesih'e iman edip Kutsal Ruh'un yasaına boyun eğelim. O zaman Tanrı'yı gerçek anlamda hoşnut edebileceğiz, o zaman Tanrı'ya 'Baba' diye seslenebileceğiz.

ACILARIN SONU

Romalılar 8:18-25

¹⁸Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez. ¹⁹Yaratılış, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemle bekliyor. ^{20-21*}Çünkü yaratılış amaçsızlığa teslim edildi. Bu da yaratılışın isteğiyle değil, onu amaçsızlığa teslim eden Tanrı'nın isteğiyle oldu. Çünkü yaratılışın, yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu vardı. ²²Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz. ^{23*}Yalnız yaratılış değil, biz de –evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler de– evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz. ²⁴Çünkü bu umutla kurtulduk. Ama görülen umut, umut değildir. Gördüğü şeyi kim umut eder? ²⁵Oysa görmediğimize umut bağlarsak, sabırla bekleyebiliriz.

AÇIKLAMA: Dünyada yaşarken acılardan muaf olmak mümkün değil. Bunun için pek çok insan Yaratan'a isyan eder. Fakat O'nu yargılamadan önce bir kaç soru sormak lazım: Bu acılar nereden geldi ya da ne zaman başladı? Aslında Tanrı'nın yarattığı dünya tek sözle mükemmeldi. Ancak Adem ve Havva Tanrı'ya güvenmek yerine İblis'e aldanıp isyanına katıldılar. Bu ilk günahın ardında Tanrı onların bundan böyle pek çok acılara maruz kalacaklarını belirtir. (bkz. Yaratılış 3) İşte yeryüzündeki ıstırap, adaletsizlik, cefa ve ölüm Tanrı'dan değil insanın isyanından kaynaklanıyor. Ne var ki sadece insan değil, bu bölümde okuduğumuz gibi, bütün kainat da amaçsızlığa teslim edildi. Neden? Çünkü Tanrı dünyayı insanın eline emanet etti, dolayısıyla insan günaha daldığında arkasından bütün yaradılışı da sürükledi. Böylece sadece insan değil yaratılış da inleyip acı çekiyor. Peki, ne zaman bitecek bu çile?

Bu acıların kaynağı insanın günahıysa o halde ne zaman insanlar özgür olursa o zaman bu acılar da sona erecektir. İşte İsa Mesih insanları Şeytan'ın ve günahın esaretinden kurtarmak için geldi. Bunu çarmıhta yerimize ölerken ve üçüncü gün ölümü yenerek başardı. Böylece kendisine iman eden herkes kurtuluyor. Ancak ruhen ne kadar kurtulduysak da hala bu dünyada ve bu bedenlerde yaşadığımız için fiziklen henüz kurtulmuş değiliz. Mesih'e iman eden şimdiden Tanrı'nın çocuğudur ancak Mesih geri döndüğünde ve dünyayı yenilediğinde esas kim olduğumuz gözükecektir (1.Yuhanna 3:1-3). Böylece kainat Tanrı'nın çocuklarının tam anlamıyla özgürlüğe kavuşmalarını büyük özenle bekliyor. Çünkü ne zaman insanlar asıl mevkilerine geri dönerse o zaman bütün dünya da

esenliğe kavuşacaktır.

Tanrı insanı kendi çocukları olmak üzere yarattı. Fakat insan Şeytan'a köle olmayı yeğledi ve beraberinde tüm kainatı üzüntüye boğdu. Ne var ki Mesih'e iman ederek Tanrı'nın çocukları olma hakkına sahip oluyoruz (Yuhanna 1:12). Bir gün İsa Mesih yeryüzüne dönecektir ve Tanrı'nın bütün çocuklarını ortaya çıkartacaktır. O zaman kuzuyla aslan birlikte yatacak, insanlar savaş aletlerini imha edecek çünkü Mesih yeryüzünde Kral olacak (Yeşaya 11). C.S Lewis adlı yazar Narnia Günlüklerindeki 'Aslan, Cadı ve Dolap' kitabında bunu harika bir şekilde resmeder. Sonuç olarak hayatta yaşadığımız hüsrân ve acılar Tanrı'dan değil Şeytan ve insanın isyanından kaynaklanıyor. Ama Mesih'e iman ettiğimizde bu lanetten kurtuluyoruz ve bir gün İsa Mesih geri döndüğünde dünyayı yine orijinal haline geri çevirecektir. O zaman acılar sona erecektir. İncil'in son bölümlerinde yazdığı gibi: *'Onların gözlerinden bütün yaşları silecek, artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak(Vahiy 21:3-4).'* Böylece bugün bazı acılara katlanmamız gerekiyorsa da bunların *'gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya'* değmediğini unutmayalım.

GALİPLERDEN ÜSTÜNÜZ!

Romalılar 8:26-39

²⁶Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilerle bizim için aracılık eder. ²⁷Yürekleri araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder. ²⁸Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz. ²⁹Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun. ³⁰Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti. ³¹Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? ³²Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? ³³Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır. ³⁴Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir. ³⁵Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? ^{36*}Yazılmış olduğu gibi:

“Senin uğruna bütün gün öldürülüyoruz,

Kasaplık koyun sayılıyor.”

³⁷Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz. ³⁸⁻
³⁹Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir.

AÇIKLAMA: Bir önceki ayetlerde ‘bu anın acıları’ Mesih’in dönüşünde sona erecek diye gördük. Ancak o zamana kadar zayıf düştüğümüzde, zulümlerle karşılaştığımızda, nasıl dayanacağız? Bu paragrafta Elçi Pavlus bizim için aracılık eden iki önemli kimseden söz eder: Kutsal Ruh ve İsa Mesih. Bazen öyle bir bunalıma giriyoruz ki ne için ya da nasıl dua edeceğimizi bile bilemiyoruz. İşte bu durumlarda Tanrı'nın iman eden herkesin içine yerleştirdiği Kutsal Ruh bize yardım eder. O, karışık bazen anlaşılmaz dualarımızı, Baba Tanrı'ya uygun bir şekilde iletir. Böylece Kutsal Ruh adımıza aracılık eder ve en içten ihtiyaçlarımızı dile getirir. Bu durumlarda her zaman şunu hatırlamalıyız ki

Tanrı'nın bizim için tasarladıkları hep iyidir. O bizimledir, Ruh vasıtasıyla içimizdedir ve her durumu lehimize yani nihai iyiliğimize çevirmek için etkindir. Bizler çoğu zaman bunu fark edemiyoruz çünkü zaman şeridine hapsolmuşuzdur. Ancak sonu ta başlangıçtan gören Tanrı her şeyin kutsal amacına uygun bir şekilde ilerlemesini sağlıyor. Biz daha doğmadan O, bizi Oğlu'nun benzerliğine dönüşelim diye belirledi. Sonra bizi sevgisine çağırdı ve bizi Mesih'in kanıyla akladı. Üstelik şimdiden yüceltilmiş halimizi de görebiliyor. Tanrı bütün bunları bir kerede görüyor ve bizim şu an çektiğimiz sıkıntının ne amaca hizmet ettiğini de görüyor. İşte bu yüzden O'nun planına güvenebiliriz. Yeremya'nın yazdığı gibi: *'Çünkü sizin için düşündüğüm tasarıları biliyorum, diyor RAB. Kötü tasarılar değil, size umutlu bir gelecek sağlayacak tasarıları bunlar (Yeremya 29:11).'*

Ama yine imansızlık yaptığımız zaman ya da Şeytan'a uyduğumuzda ne olacağız? Acaba Tanrı'nın bu harika planından, yüce sevgisinden kopabilir miyiz? Hayır! Bizi kurtarmak için bu kadarını yapan Tanrı bizi asla bırakmayacaktır. İnsanlar ya da İblis bizi suçlasa da Tanrı'nın yanında duran kusursuz bir avukatımız var – İsa Mesih'in ta kendisi. O ellerindeki çivi izlerini göstererek bizim günahlarımızın hepsini karşıladığına tanıklık etmektedir. Düşünün evrenin en yüksek mahkemesinde İsa Mesih adımıza aracılık ediyor. Böylece emin olabiliriz ki hiç bir şey bizi Tanrı'nın yüce sevgisinden ayıramayacaktır. Ne zorluklar ne tehlikeler gelirse gelsin Mesih'e iman eden emniyettedir. Hatta Pavlus'un belirttiği gibi: *'Bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz.'* Başımıza gelebileceği en kötü şey, ölüm bile, artık bizi korkutmaz çünkü Mesih sayesinde hepsinin üstesinden geleceğiz. Böylece gerçek anlamda Mesih'e iman eden bir kimsenin korkmasına gerek yok çünkü hem içimizdeki Kutsal Ruh bizi koruyor hem Baba Tanrı'nın huzurundaki kurtarıcımız İsa Mesih bizim için aracılık ediyor.

TANRI'NIN MERHAMETİ

Romalılar 9:1-29

¹Mesih'e ait biri olarak gerçeği söylüyorum, yalan söylemiyorum. Vicdanım da söylediklerimi Kutsal Ruh aracılığıyla doğruluyor. ²Yüreğimde büyük bir keder, dinmeyen bir acı var. ^{3-4*}Kardeşlerimin, soydaşlarım olan İsraililer'in yerine ben kendim lanetlenip Mesih'ten uzaklaştırılmayı dilerdim. Evlatlığa kabul edilenler, Tanrı'nın yüceliğini görenler onlardır. Antlaşmalar, buyrulan Kutsal Yasa, tapınma düzeni, vaatler onlarındır. ⁵Büyük atalar onların atalarıdır. Mesih de bedence onlardandır. O her şeyin üzerinde hüküm süren, sonsuza dek övülecek Tanrı'dır! Amin. ⁶Tanrı'nın sözü boşa çıktı demek istemiyorum. Çünkü İsrail soyundan gelenlerin hepsi İsraili sayılmaz. ^{7*}İbrahim'in soyundan olsalar bile, hepsi onun çocukları değildir. Ama, "Senin soyun İshak'la sürecek" diye yazılmıştır. ⁸Demek ki Tanrı'nın çocukları olağan yoldan doğan çocuklar değildir; İbrahim'in soyu sayılanlar Tanrı'nın vaadi uyarınca doğan çocuklardır. ^{9*}Çünkü vaat şöyleydi: "Gelecek yıl bu zamanda geleceğim ve Sara'nın bir oğlu olacak." ¹⁰Ayrıca Rebeka bir erkekten, atamız İshak'tan ikizlere gebe kalmıştı. ^{11-12*}Çocuklar henüz doğmamış, iyi ya da kötü bir şey yapmamışken, Tanrı Rebeka'ya, "Büyüğü küçüğüne kulluk edecek" dedi. Öyle ki, Tanrı'nın seçim yapmaktaki amacı yapılan işlere değil, kendi çağrısına dayanarak sürsün. ^{13*}Yazılmış olduğu gibi, "Yakup'u sevdim, Esav'dan ise nefret ettim." ¹⁴Öyleyse ne diyelim? Tanrı adaletsizlik mi ediyor? Kesinlikle hayır! ^{15*}Çünkü Musa'ya şöyle diyor:

"Merhamet ettiğime merhamet edeceğim,

Acıdığımı acıyacağım."

¹⁶Demek ki bu, insanın isteğine ya da çabasına değil, Tanrı'nın merhametine bağlıdır. ^{17*}Tanrı Kutsal Yazı'da firavuna şöyle diyor:

"Gücümü senin aracılığınla göstermek

Ve adımı bütün dünyada duyurmak için

Seni yükselttim."

¹⁸Demek ki Tanrı dilediğine merhamet eder, dilediğinin yüreğini nasırlaştırır.
¹⁹Şimdi bana, “Öyleyse Tanrı insanı neden hâlâ suçlu buluyor? O'nun isteğine kim karşı durabilir?” diyeceksin. ^{20*}Ama, ey insan, sen kimsin ki Tanrı'ya karşılık veriyorsun? “Kendisine biçim verilen, biçim verene, ‘Beni niçin böyle yaptın’ der mi?” ²¹Ya da çömlekçinin aynı kil yığımından bir kabı onurlu iş için, ötekini bayağı iş için yapmaya hakkı yok mu? ²²Eğer Tanrı gazabını göstermek ve gücünü tanıtmak isterken, gazabına hedef olup mahvolmaya hazırlananlara büyük sabırla katlandıysa, ne diyelim? ²³Yüceltmek üzere önceden hazırlayıp merhamet ettiklerine yüceliğinin zenginliğini göstermek için bunu yaptıysa, ne diyelim? ²⁴Yalnız Yahudiler arasından değil, öteki uluslar arasından da çağırdığı bu insanlar biziz. ^{25*}Tanrı Hoşea Kitabı'nda şöyle diyor:

“Halkım olmayana halkım,
Sevgili olmayana sevgili diyeceğim.”

^{26*}“Kendilerine, ‘Siz halkım değilsiniz’ denilen yerde,
Yaşayan Tanrı'nın çocukları diye adlandırılacaklar.”

^{27*}Yeşaya, İsrail için şöyle sesleniyor:

“İsrailoğulları'nın sayısı
Denizin kumu kadar çok olsa da,
Ancak pek azı kurtulacak.

²⁸Çünkü Rab yeryüzündeki yargılama işini
Tez yapıp bitirecek.”

^{29*}Yeşaya'nın önceden dediği gibi:

“Her Şeye Egemen Rab
Soyumuzu sürdürecektir birkaç kişiyi
Sağ bırakmamış olsaydı,
Sodom gibi olur, Gomora'ya benzerdik.”

AÇIKLAMA: Bu bölümü ilk okuduğumuzda şaşırabiliriz – acaba Tanrı merhametini bazılarına gösterirken başkalarından esirgiyor mu? İlerdeki ayetleri anlamak için esas bölümün başındaki konuyu göz önünde bulundurmak lazım. Elçi Pavlus ilk ayetlerde kendi halkı Yahudi ulusu için ne kadar büyük bir yürek taşıdığını sergiler. Yahudilerin çoğu İsa Mesih’i reddetmiş oysa ki Mesih’le ilgili vaatler hep onların atalarına duyurulmuştu. Kutsal Yasa, antlaşmalar ve peygamberler hep onların soyuna gelmişti. Ne var ki Mesih’in kendi halkı nasırlaşmış yüreklerinden dolayı O’nu kabul etmeyi reddetti. Şimdi Pavlus şu soruyu soruyor: *‘Tanrı’nın sözü yani kutsal kurtuluş planı boş mı çıktı?’* Kısacası Pavlus şunu hatırlatır ki her Yahudi gerçek anlamda Tanrı’nın seçilmişisi değildir. Yani sadece İbrahim’in soyundan doğmak insanı kurtaramaz. (bkz. Romalılar 2:28-29) Sonra bu gerçeği tarihten bazı örnekler vererek pekiştirir.

İlk önce İbrahim’in kendi hayatından bir örnek verir. İbrahim’in iki oğlu vardı: İsmail ve İshak. İbrahim, kendisine verilen bereket vaadinin ilk oğlu İsmail’le sürmesini istedi ancak Rab bu talebini reddetti (Yaratılış 17:18-20). Neden? Çünkü İsmail İbrahim’in gerçek eşinden değil cariyesinden doğmuştu. Tanrı, İbrahim’e kendi eşinden bir evlat vereceğine söz verdi ama İbrahim’le Sara imansızlık yapıp Tanrı’nın vaadini başka türlü gerçekleştirmeye kalktılar. On beş yıl sonra Rab onlara İshak’ı verdi. Böylece İbrahim’le yapılan kutsal antlaşma sözü İsmail’in değil İshak’ın soyundan devam etti. Daha sonra İshak’ın ikiz çocukları oldu: Esav ve Yakup. Onlar daha doğmadan önce Rab bereket vaadini büyük oğlu Esav’la değil Yakup’la sürdüreceğini belirtir. Tanrı kutsal planını Yakup’la sürdürmeyi seçerken bir bakıma Esav’ı reddetmiş oldu. Yine bunu kişisel boyutunda algılamamalıyız – burada esas söz konusu olan Tanrı’nın İbrahim’e verdiği bereket vaadi. Pavlus bu örneklerden şunu belirtiyor ki her İbrahim’in soyundan gelen halihazırda vaade ortak değildir. Yani Tanrı’nın soyuna paydaş olmak hangi ailede doğduğuna ya da iyilik yapıp yapmadığına bağlı değildir. Tanrı İbrahim’in soyundan gelen İsrail’i kutsal planının aracı olarak seçtiyse bu onların hepsi kurtulacağı anlamına gelmez.

Kalan ayetlerde Pavlus, Tanrı’nın özgür iradesini vurgulamaya çalışıyor. Tanrı’nın hiç kimseye merhamet borcu yoktur. Ya da İsrail gibi bir ulusa bu iyiliği gösterdiyse de bu diğer tüm uluslara bir haksızlık değildir. Tanrı özgürdür! Ama bizler bazen Tanrı’nın lütfunu hak ediyoruz düşüncesine kapılabiliriz. Aslında insanın hak ettiği tek şey sonsuz gazaptır. Firavun gibi hepimiz kendimizi alabildiğine günaha vererek yüreğimizi sertleştirmiştir. O halde Tanrı’yı sorgulamaya hiç hakkımız yoktur. Yine de tüm bunlara rağmen Rab ‘mahvolmaya hazırlananlara büyük sabırla katlanıyor.’ Ayrıca büyük merhametini yalnızca Yahudi ulusuna değil esas bütün uluslara göstermektedir. Pavlus Eski Antlaşmadan bir çok alıntı yaparak Tanrı’nın baştan beri diğer

uluslara da merhamet etmek istediğini belirtir. Gerçek şu ki Tanrı layık olup olmadığımıza baksaydı ne Yahudi ne başka hiç kimse ayakta kalırdı. Sonuç olarak İbrahim'in bereketli soyuna ait olmak hangi ailede doğduğumuza ya da esas ne kadar 'iyi' olduğumuza bağlı değil, Tanrı'nın İsa Mesih'te sergilediği merhametine ve lütfuna bağlıdır.

KİMİN DOĞRULUĞU?

Romalılar 9:30-10:21

³⁰Öyleyse ne diyelim? Aklanma peşinde olmayan uluslar aklanmaya, imandan gelen aklanmaya kavuştular. ³¹Aklanmak için Yasa'nın ardından giden İsrail ise Yasa'yı yerine getiremedi. ^{32*}Neden? Çünkü imanla değil, iyi işlerle olmuş gibi aklanmaya çalıştılar ve “sürçme taşı”nda sürçtüler. ^{33*}Yazılmış olduğu gibi:

“İşte, Siyon'a bir sürçme taşı,

Bir tökezleme kayası koyuyorum.

O'na iman eden utandırılmayacak.”

10:¹Kardeşler! İsraililer'in kurtulmasını yürekten özlüyor, bunun için Tanrı'ya yalvarıyorum. ²Onlara ilişkin tanıklık ederim ki, Tanrı için gayretlidirler; ama bu bilinçli bir gayret değildir. ³Tanrı'nın öngördüğü doğruluğu anlamadıkları ve kendi doğruluklarını yerleştirmeye çalıştıkları için Tanrı'nın öngördüğü doğruluğa boyun eğmediler. ⁴Oysa her iman edenin aklanması için Mesih, Kutsal Yasa'nın sonudur. ^{5*}Musa, Kutsal Yasa'ya dayanan doğrulukla ilgili şöyle yazıyor: “Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır.” ^{6-7*}İmana dayanan doğruluk ise şöyle diyor: “Yüreğinde, ‘Göğe –yani Mesih'i indirmeye– kim çıkacak?’ ya da, ‘Dipsiz derinliklere –yani Mesih'i ölümler arasından çıkarmaya– kim inecek?’ deme.” ⁸Ne deniyor?

“Tanrı sözü sana yakındır,

Ağzında ve yüreğindedir.”

İşte duyurduğumuz iman sözü budur. ⁹İsa'nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın. ¹⁰Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağızıyla açıklayarak kurtulur. ^{11*}Kutsal Yazı, “O'na iman eden utandırılmayacak” diyor. ¹²Çünkü Yahudi Grek* ayrımı yoktur, aynı Rab hepsinin Rabbi'dir. Kendisini çağırانların tümüne eliaçıktır. ^{13*}“Rab'bi adıyla çağırان herkes kurtulacak.” ¹⁴Ama iman etmedikleri kişiyi nasıl çağırانacaklar? Duymadıkları kişiye nasıl iman edecekler? Tanrı sözünü yayan olmazsa, nasıl duyacaklar? ^{15*}Sözü yaymaya gönderilmezlerse, sözü nasıl yayacaklar? Yazılmış olduğu gibi: “İyi haber müjdeleyenlerin ayakları ne güzeldir!” ^{16*}Ne var ki, herkes Müjde'ye uymadı. Yeşaya'nın dediği gibi: “Ya Rab, verdiğimiz habere kim inandı?” ¹⁷Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur. ^{18*}Ama soruyorum: Onlar duymadılar mı? Elbet duydular.

“Sesleri bütün yeryüzüne,

Sözleri dünyanın dört bucağına ulaştı.”

^{19*}Yine soruyorum: İsrail anlamadı mı? Önce Musa,

“Ben sizi ulus olmayanla kışkındıracağım,

Anlayışsız bir ulusla sizi öfkeliendireceğim” diyor.

^{20*}Sonra Yeşaya cesaretle,

“Aramayanlar beni buldu,

Sormayanlara kendimi gösterdim” diyor.

²¹Öte yandan İsrail için şöyle diyor:

“Söz dinlemeyen, asi bir halka

Bütün gün ellerimi uzatıp durdum.”

AÇIKLAMA: Arada bir şöyle bir soru çıkar: Yahudiler asırlarca Mesih'i bekliyorlardı o zaman yeri geldiğinde neden O'nu reddettiler? Aslında bu soru tarihin önemli paradokslarından birine parmak basıyor. Bu bölümde Pavlus aynı

soruya değinir. Asırlarca Tanrı'nın buyruklarına uymaya alışan Yahudi toplumu sonunda Mesih'e inanmadığı için helak oldu. Öte yandan Tanrı Sözünden habersiz diğer uluslar Mesih sayesinde günahlarının affına kavuştular. Neden? Kısacası, Yahudiler kendi doğruluklarına güveniyorlardı, yani Yasa'ya uyarak ve iyi işler (sevap) yaparak Tanrı katında aklanabileceklerini sanıyorlardı. Böylece Mesih ortaya çıkıp insanın yalnızca imanla aklanabileceğini belirtince tökezlenip düştüler. Aslında Yahudiler çok gayretliydiiler ancak Tanrı'nın Mesih'te sağladığı göksel doğruluğa boyun eğmek yerine kendi inatılıklarına kapılıp gittiler. Ne yazık ki bugün dahi pek çok insanımız kendi doğruluklarıyla yani sevapları sonucunda bir şekilde Allah katında aklanmayı umuyorlar. Ama gerçek şu ki hiç bir insan bu şekilde kurtulamayacaktır.

Peki Rab Yahudilere Yasa'yı vererek onları yanıldı mı? Kesinlikle hayır! Baştan beri Rab Yasa'ya uyarak aklanmanın mümkün olmadığını belirtti. Çünkü insanın kendi gayretiyle kurtulması için kusursuz bir şekilde Tanrı'nın bütün buyruklarını yerine getirmesi gerek. Tabii bu mümkün değil. O yüzden yine Musa'nın Yasasında şunu okuyoruz: '*Tanrı sözü sana yakındır, ağzında ve yüreğindedir.*' İşte bu söz İncil'de tam anlamıyla açıklık kazanan iman sözüdür: Her kim İsa'nın Rab olduğunu açıkça beyan eder ve günahlarımıza karşılık ölüp dirildiğine iman ederse kurtulacaktır. Bu Tanrı'nın sözüdür! İster Yahudi ister gayri-Yahudi baştan beri bütün insanların kurtuluşu ancak İsa Mesih'e olan imanla olmuştur.

Ama Yahudiler bunu neden anlayamadılar? Belki onlara yeterince anlatılmamıştır. Ancak Yahudi olan Pavlus yine Eski Antlaşma'dan bir kaç alıntı yaparak böyle olmadığını belirtir. Örneğin Yeşaya 53'üncü bölümünde Tanrı Mesih'i o kadar net bir şekilde açıkladığı halde yine de bölümün başında şu sözleri okuyoruz: '*Ya Rab , verdiğimize habere kim inandı?*' Esas sorun şu ki Yahudiler İsa Mesih'e iman etmek yerine kendi bildikleri doğruluğa güvenmeyi yeğlediler. İşte bu şekilde çok ironik bir durum oraya ıktı: Tanrı'nın Sözüne sahip İsrail oğulları karanlığa gömüldüler ve dışardaki diğer uluslar Mesih'in ışığına kavuştular. Sonuç olarak Yasa baştan beri esas İsa Mesih'i işaret ediyordu böylece Mesih geldiğinde Yasa'yı gerçekleştirip sonlandırdı. Ne var ki Yahudiler kendi doğruluklarıyla aklanabileceklerine öyle inandılar ki Mesih'i bile gözden kaçırdılar. İşte bugün aynı tehlike sürüyor; insanlarımızın çoğu kendi dindarlıklarıyla aklanabileceklerini umuyorlar. Oysa ki tek kurtuluş İsa Mesih'e olan yürekten imandır.

İSRAİL NE OLACAK?

Romalılar 11:1-36

^{1*}Öyleyse soruyorum: Tanrı kendi halkından yüz mü çevirdi? Kesinlikle hayır! Ben de İbrahim soyundan, Benyamin oymağından bir İsraili'yim. ²Tanrı önceden bildiği kendi halkından yüz çevirmedi. Yoksa İlyas'la ilgili bölümde Kutsal Yazı'nın ne dediğini, İlyas'ın Tanrı'ya nasıl İsrail'den yakındığını bilmez misiniz? ^{3*}“Ya Rab, senin peygamberlerini öldürdüler, senin sunaklarını yıktılar. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar.” ^{4*}Tanrı'nın ona verdiği yanıt nedir? “Baal'ın önünde diz çökmemiş yedi bin kişiyi kendime ayırdım.” ⁵Aynı şekilde, şimdiki dönemde de Tanrı'nın lütfuyla seçilmiş küçük bir topluluk vardır. ⁶Eğer bu, lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Yoksa lütuf artık lütuf olmaktan çıkar! ⁷Sonuç ne? İsrail aradığına kavuşamadı, seçilmiş olanlar ise kavuştular. Geriye kalanlarınsa yürekleri nasırlaştırıldı. ^{8*}Yazılmış olduğu gibi:

“Tanrı onlara uyuşukluk ruhu verdi;

Bugüne dek görmeyen gözler, duymayan kulaklar verdi.”

^{9*}Davut da şöyle diyor:

“Sofraları onlara tuzak,

Kapan, tökez ve ceza olsun.

¹⁰Gözleri kararsın, göremesinler.

Bellerini hep iki büklüm et!”

¹¹Öyleyse soruyorum: İsraililer, bir daha kalkmamak üzere mi sendeleyip düştüler? Kesinlikle hayır! Ama onların suçu yüzünden öteki uluslara kurtuluş verildi; öyle ki, İsraililer onlara imrensin. ¹²Eğer İsraililer'in suçu dünyaya zenginlik, bozgunu uluslara zenginlik getirdiyse, bütünlüğü çok daha büyük bir zenginlik getirecektir! ¹³Öteki uluslardan olan sizlere söylüyorum: Uluslara elçi olarak gönderildiğim için görevimi yüce sayarım. ¹⁴Böylelikle belki soydaşlarımı imrendirip bazılarını kurtarırım. ¹⁵Çünkü onların reddedilmesi dünyanın Tanrı'yla barışmasını sağladıysa, kabul edilmeleri ölümden yaşama geçiş değil de nedir? ¹⁶Hamurun ilk parçası kutsalsa, tümü kutsaldır; kök kutsalsa, dallar da kutsaldır. ¹⁷⁻¹⁸Ama zeytin ağacının bazı dalları kesildiyse ve sen yabanıl bir zeytin filiziyken onların yerine aşılıp ağacın semiz köküne ortak oldunsa, o dallara karşı övünme. Eğer övünüyorsan, unutma ki, sen kökü taşıyamıyorsun, kök seni taşıyor. ¹⁹O zaman, “Ben aşılanyım diye dallar kesildi” diyeceksin. ²⁰Doğru, onlar imansızlık yüzünden kesildiler. Sense imanla yerinde duruyorsun. Böbürlenme, kork! ²¹Çünkü Tanrı asıl dalları esirgemediyse, seni de esirgemeyecektir. ²²Onun için Tanrı'nın iyiliğini de sertliğini de gör. O, düşenlere karşı serttir; ama O'nun iyiliğine bağlı kalırsan, sana iyi davranır. Yoksa sen de kesilip atılırsın! ²³İmansızlıkta direnmezlerse, İsraililer de öz ağaca aşılacaklar. Çünkü Tanrı'nın onları eski yerlerine aşılama gücü vardır. ²⁴Eğer sen doğal yapısı yabanıl zeytin ağacından kesilip doğaya aykırı olarak cins zeytin ağacına aşılandınsa, asıl dalların öz zeytin ağacına aşılanacakları çok daha kesindir!

²⁵Kardeşler, bilgiçliğe kapılmamanız için şu sırdan habersiz kalmanızı istemem: İsraililer'den bir bölümünün yüreği, öteki uluslardan kurtulacakların sayısı tamamlanıncaya dek duyarsız kalacaktır. ^{26*} Sonunda bütün İsrail kurtulacaktır. Yazılmış olduğu gibi:

“Kurtarıcı Siyon'dan gelecek,

Yakup'un soyundan tanrısızlığı uzaklaştıracak.

²⁷Onların günahlarını kaldıracığım zaman

Kendileriyle yapacağım antlaşma budur.”

²⁸İsraililer Müjde'yi reddederek sizin uğrunuzda Tanrı'ya düşman oldular; ama Tanrı'nın seçimine göre, ataları sayesinde sevilmeaktedirler. ²⁹Çünkü Tanrı'nın armağanları ve çağrısı geri alınamaz. ³⁰Bir zamanlar Tanrı'nın sözünü dinlemeyen sizler şimdi İsraililer'in sözdinlemeziğinin sonucu merhamete kavuştunuz. ³¹Bunun gibi, İsraililer de, sizin kavuştüğünüz merhametle merhamete erişmek için şimdi söz dinlemez oldular. ³²Çünkü Tanrı, merhametini herkese göstermek için herkesi sözdinlemeziğin tutsağı kıldı. ^{33*}Tanrı'nın zenginliğı ne büyük, bilgeliğı ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır!

^{34*}“Rab'bin düşüncesini kim bilebildi?

Ya da kim O'nun öğretçüsü olabildi?”

^{35*}“Kim Tanrı'ya bir şey verdi ki,

Karşılığını O'ndan isteyebilsin?”

^{36*}Her şeyin kaynağı O'dur; her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için var oldu. O'na sonsuza dek yücelik olsun! Amin.

AÇIKLAMA: Bu bölümde Elçi Pavlus İsrail'in geleceğine değinir. Tanrı'nın onları kutsal planında nasıl kullandığını gördük. Kutsal yazılar onlarda, peygamberler ve İsa Mesih onlardandı (Romalılar 9:1-5). Ne var ki kendi doğruluklarına güvendikleri için imansızlığa düştüler ve çoğu Yahudi Mesih'i reddetti. O zamandan beri İsrail toplumu büyük bir yargıya uğradı, hatta Mesih'in sözleri doğrultusunda (Matta 24) kendisinden yaklaşık 40 sene sonra Romalıların saldırısına uğrayıp dünyanın dört yanına dağıtıldılar. Peki, Rab onları tümnden mi reddetti? Hayır! Çünkü Rab verdiği sözlere sadıktır ve onlarla başlattığı işi bitirecektir. En başta Pavlus kendisi dahil olmak üzere bazı Yahudilerin Mesih'e inandıklarını belirtiyor. Böylece Rab helake giden İsrail'den kendine bir bakiye, küçük imanlı bir azınlık ayırmıştır. Peki neden böyle oldu? Aslında İsrail'in düşüşü diğer uluslara fırsat oldu. Fakat Tanrı'nın esas amacı, İsrail dâhil, bütün ulusların gerçeğın bilincine kavuşmasıdır.

Sonra Pavlus bu olayı bir zeytin ağacına benzetir. Ağacın asıl dalları İsrail oğullarını temsil eder. Ne var ki imansızlıkları yüzünden kesildiler ve yerlerine yabancı bir filiz kök aşılandı. Bu filiz diğer ulusları temsil eder, kök ise İbrahim'e verilen vaattir. Yahudiler Yahya'nın ve Mesih'in tövbe çağrısına

kulak asmadılar o yüzden Tanrı onları kökten kesti (bkz. Matta 3:8-10). Mesih'e iman eden diğer uluslar ise Tanrı'nın İbrahim'le başlattığı kutsal antlaşma köküne ortak oldular (bkz. Galatyalılar 3). Ama burada Pavlus diğer uluslardan olan imanlıları böbürlenmemeleri için uyarır. Yahudiler imansızlıklarından dolayı düşmüş olabilir ama bu onları hor görmemize izin vermez. Hatta Pavlus bu noktada bize önemli bir sır açıklar: Yahudilerin düşüşü diğer ulusların kurtuluşuna yaradıysa da bir gün Rab İsrail'i de kurtaracaktır. Bunu İsa Mesih'in yeryüzüne görkemli bir biçimde döndüğünde gerçekleştirecektir. Mesih gelmeden hemen önce Tanrı Ruhunu onların üzerine dökcek ve Yahudiler Mesih'e, 'yani desteklerine bakacaklar, biricik oğul için yas tutan biri gibi yas tutacaklar (Zekeriya 12:10).' Böylece İsrail nihayet tövbe edecek ve Tanrı'nın lütfuna kavuşacaktır.

Baştan beri, İbrahim'in soyundan İsrail'i seçerken de, Tanrı'nın planı her zaman tüm ulusların kurtuluşu idi (Yaratılış 12:3, 22:18). Yahudiler Tanrı'nın bereketlerini kendilerine saklamaya çalıştılsa da Rab Kilise vasıtasıyla lütfunu bütün uluslara ulaştırdı. Ancak İsrail'le bu işe başlayan Tanrı, atalarına verdiği vaat yüzünden, yine İsrail'le bu işi bitirecektir. Tüm bunlarda Tanrı'nın olağanüstü hikmetini ve bilgeliğini görüyoruz. Şeytan ve insanlar Tanrı'nın planını bozmak için ellerinden geleni yapabilir ama kutsal tasarısını raydan çıkartmaları mümkün değil. Sonuç olarak Tanrı'nın olağanüstü zenginliğini ve lütfunu bütün uluslarla paylaşmak istediğini görüyoruz. O yüzden her hangi bir ulusu öbüründen daha yüksek ya da alçak görmemeliyiz. Rab her insanın kurtulmasını arzular.

DİRİ KURBAN

Romalılar 12:1-8

¹Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur. ²Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin. ³Tanrı'nın bana bağışladığı lütufla hepimize söylüyorum: Kimse kendisine gereğinden çok değer vermesin. Herkes Tanrı'nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre düşüncelerinde sağduyulu olsun. ^{4-5*}Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz. ^{6*}Tanrı'nın bize bağışladığı lütfu göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır. Birinin armağanı peygamberlikse, imanı oranında peygamberlik etsin. ⁷Hizmetse, hizmet etsin. Öğretmekse, öğretsin. ⁸Öğüt veren, öğütte bulunsun. Bağışta bulunan, bunu cömertçe yapsın. Yöneten, gayretle yönetsin. Merhamet eden, bunu güler yüzle yapsın.

AÇIKLAMA: Çoğu mektubunda yaptığı gibi Elçi Pavlus teolojik bir temel döşedikten sonra şimdi pratik hayatımıza dönerek üzerine günlük yaşantımızın unsurlarını inşa eder. Buraya kadar Tanrı'nın tüm ulusları kapsayan mükemmel kurtuluş planını ortaya serdi, şimdiyse bizim ona karşı sorumluluğumuzun ne olması gerektiğini açıklar. Tanrı bizi olağanüstü bir lütufla kurtardıysa bizim karşılığımız ne olmalı? Kısacası, Mesih bizim yerimize kurban olduğu gibi bizler de geri kalan hayatımızı Tanrı'ya kurban olarak sunmalıyız. Yanlış anlamayalım, Tanrı kanlı bir ceset istemiyor, O bizim diri ve kutsal birer kurban olarak kendimizi her gün sunmamızı istiyor. Tanrı'nın Mesih'te sergilediği sevgiye verilecek en doğal ve doğru karşılık budur, esas O'nun aradığı ibadet budur. Ne var ki bizler genellikle tapınma düşündüğümüzde bir takım ilahi ya da dua akla getiririz, oysa ki Tanrı'nın arzuladığı ibadet bundan çok daha geniş ve kapsamlı. O sadece belirli saatlerimizi ya da sunularımızı değil, O bizi istiyor. Tanrı hayatımızın tümünü değiştirmek istiyor. Böylece kendimizi her gün ona adarken aynı zamanda dünyanın kalıplarından kurtulmalı ve Kutsal Ruh'un gücüyle içten içe yenilenmeliyiz. İşte o zaman Tanrı'nın planını tam olarak bileceğiz ona göre hareket edebileceğiz.

İlk ayetler kişisel sorumluluğumuzu dile getirir ama sonraki ayetler toplumsal sorumluluklarımıza devam eder. Hristiyan olmak benle Rab arasında özel bir ilişki olarak bitmez. Tanrı her birimize harika yetenekler, güzel imkanlar ve ruhsal

kabiliyetler verdi, bunları kendimize saklamamalıyız. Bunları Mesih'in ailesi olan kilise topluluğunu geliştirmek için kullanmalıyız. Sadece kendi kendimizi düşünürsek kendi gözlerimizde kendimizi fazla büyütebiliriz bazen. Bu demek değil ki kendimizi değersiz görmeliyiz. Tersine kendimizi Tanrı'nın gözlerinden ölçülü bir şekilde görmeliyiz. İşte kendimizi Mesih'in bedeni olan Kilisenin bir parçası olarak görmemiz bu dengeyi bulmamıza yardım eder. Evet bir bedende çok sayıda üye var ve hepsi birbirinden çok farklı ama hepsi gerekli. Kilise aynı şekildedir. Genellikle kilise denince akla bir bina getiririz ama Rab'in sözünde kilise esas Mesih'i izleyenlerin topluluğudur. Böylece Pavlus bu topluluğu bir bedene benzeterek Mesih'e iman eden herkesin kilisede belirli bir yer ve görev edindiğini vurgular (bkz. 1.Korintliler 12).

Ayrıca kilise topluluğuna faydalı olmamız için Kutsal Ruh'un her imanlıya verdiği 'ruhsal armağanlar' söz konusudur (1.Petrus 4:10). Mesih'e iman eden herkes bu armağanlardan alır ve bunları kullanarak kiliseyi geliştirmekle yükümlüdür. Kimisi yönetme armağanı, kimisi bağış verme armağanı, kimisi hizmet etme armağanı alır ama önemli olan şu ki her bir armağan önemli ve gereklidir. Bu Tanrı'ya sunduğumuz kurbanın bir parçasıdır. Tanrı'ya hem kendimizi, yani tüm varlığımızı adamalıyız, hem de kendisinden aldığımız tüm yeteneklerimizi ve imkanlarımızı kilise topluluğunu geliştirmek için sunmalıyız. İşte gerçek ibadet budur.

HAKİKİ SEVGİ

Romalılar 12:9-21

⁹Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksinin, iyiliğe bağlanın. ¹⁰Birbirinize kardeşlik sevgisiyle bağlı olun. Birbirinize saygı göstermekte yarışın. ¹¹Gayretiniz eksilmesin. Ruhta ateşli olun. Rab'be kulluk edin. ¹²Umudunuzla sevinin. Sıkıntıya dayanın. Kendinizi duaya verin. ¹³İhtiyaç içinde olan kutsallara yardım edin. Konuksever olmayı amaç edinin. ^{14*}Size zulmedenler için iyilik dileyin. İyilik dileyin, lanet etmeyin. ¹⁵Sevinenlerle sevinin, ağlayanlarla ağlayın. ^{16*}Birbirinizle aynı düşüncede olun. Böbürlenmeyin; tersine, hor görülenlerle arkadaşlık edin. Bilgiçlik taslamayın. ¹⁷Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin. Herkesin gözünde iyi olanı yapmaya dikkat edin. ¹⁸Mümkünse, elinizden geldiğince herkesle barış içinde yaşayın. ^{19*}Sevgili kardeşler, kimseden öç almayın; bunu Tanrı'nın gazabına bırakın. Çünkü şöyle yazılmıştır: “Rab diyor ki, ‘Öç benimdir, ben karşılık vereceğim.’ ” ^{20*}Ama,

“Düşmanın acıkmışsa doyur,

Susamışsa su ver.

Bunu yapmakla onu utanca boğarsın.”

²¹Kötülüğe yenilme, kötülüğü iyilikle yen.

AÇIKLAMA: Hayatın temeli sevgidir. Aynı zamanda İncil’i okuyan herkes onun sevgi gerçeğine dayandığını bilir. Tanrı’nın Sözü der ki: ‘Tanrı Sevgidir’ (1.Yuhanna 4:7). Hayata anlam vermek için Tanrı’yı tanımak şart, Tanrı’yı tanımak içinse sevginin ne olduğunu bilmek şart. Bu bölüm gerçek, ikiyüzlü olmayan, hakiki sevgiden söz eder. En başta sevgi demek kötülükten tiksiniş iyiliğe bağlanmak demek. Neden? Çünkü sevgi olan Tanrı da kutsaldır ve bizim kutsal olmamızı ister (1.Petrus 1:15). Sevmek demek Tanrı’nın değerlerini benimsemek ve özümsemek demek. Ne var ki insanlar sevgi kavramını çoğu zaman kendi bencil ve kötü işlerine alet etmeye çalışırlar. ‘*Ben eşimi sevmiyorum başkasını seviyorum artık*’ diyenin sevgi hakkında en ufak bir fikri yoktur. Çünkü hakiki sevgi kendi menfaatlerinden vazgeçmek ve ne olursa olsun doğruluğa sadık olmak demek. Gerçek sevgide çıkarıcılık ve bencillik yoktur, onun yerine saygı ve fedakârlık vardır.

Mesih imanlısı için sevgi yolunda yürümek olmazsa olmazdır (Efesliler 5:1-2).

Bu sözde kalamaz, hayatımızın her alanında etkisini göstermeli. Burada Pavlus onun bazı pratik unsurlarını sıralar:

- 1.Rab'be hizmet etmede gayretli ve tutkulu olmalıyız.
- 2.Sıkıntıda umut ve sevincimizi kaybetmeden duayla Rab'be sığınmalıyız.
- 3.İhtiyaç içinde olan imanlılara seve seve yardım etmeliyiz.
4. Bize zulmedenler için kötülük değil iyilik dilemeliyiz.
- 5.Acı çekenlerle birlikte olup empati kurmalıyız.
- 6.Gurur yapmadan hor görülenlerle arkadaşlık edinmeliyiz.
- 7.Kötülüğe kötülükle karşılık vermemeli barış için mücadele etmeliyiz.

İşte hakiki sevgi pratik hayatta böyle görünür. Ne var ki hepimiz sıralanan unsurları onaylasak da bunları kendi hayatımızda çoğu zaman uygulamıyoruz.

Özellikle son kısım çoğumuza zor gelir: *Kimseden öç almayın!*

Çocukluğumuzdan beri hep kendi hakkımızı aramayı öğrendik. Ama gerçek sevgi demek başkalarını kendinden üstün saymak demek. Kulağa hoş geliyor ama haksızlığa uğradığımızda bu gerçekten zordur. Ancak şunu anlamalıyız ki Rab öç almayın diye buyururken adaletten vazgeçin demiyor. Ayetin devamı şöyle der: '*bunu Tanrı'nın gazabına bırakın.*' Aslında neden intikamdan vazgeçiyoruz çünkü bu bizim işimiz değil, bu Tanrı'nın işidir. Biz karşılık vermeye kalktığımızda çoğu zaman durumu daha da berbat ediyoruz ve kendimizi de kirletiyoruz. Rab der ki: '*Öç benim, ben karşılık vereceğim.*' Gerçek adaleti ancak Rab sağlayabilir. Bizim yapmamız gereken ise, sevgi ve iyilikle karşılık vermektir. Böylece kötülüğe yenilmek yerine sevgiyle belki kötülüğü iyiliğe çevirebiliriz.

YÖNETİME SAYGI

Romalılar 13:1-7

¹Herkes, baştaki yönetime bağlı olsun. Çünkü Tanrı'dan olmayan yönetim yoktur. Var olanlar Tanrı tarafından kurulmuştur. ²Bu nedenle, yönetime karşı direnen, Tanrı buyruğuna karşı gelmiş olur. Karşı gelenler yargılanır. ³İyilik edenler değil, kötülük edenler yöneticilerden korkmalıdır. Yönetimden korkmamak ister misin, öyleyse iyi olanı yap, yönetimin övgüsünü kazanırsın. ⁴Çünkü yönetim, senin iyiliğin için Tanrı'ya hizmet etmektedir. Ama kötü olanı yaparsan, kork! Yönetim, kılıcı boş yere taşımıyor; kötülük yapanın üzerine Tanrı'nın gazabını salan oç alıcı olarak Tanrı'ya hizmet ediyor. ⁵Bunun için, yalnız Tanrı'nın gazabı nedeniyle değil, vicdan nedeniyle de yönetime bağlı olmak gerekir. ^{6*}Vergi ödemenizin nedeni de budur. Çünkü yöneticiler Tanrı'nın bu amaç için gayretle çalışan hizmetkârlarıdır. ⁷Herkese hakkını verin: Vergi hakkı olana vergi, gümrük hakkı olana gümrük, saygı hakkı olana saygı, onur hakkı olana onur verin.

AÇIKLAMA: Baştaki yönetime boyun eğmek hiç bir zaman popüler olmamıştır. Bugün ülkeler çoğunlukla 'demokratik' devletler tarafından yönetilir ama eninde sonunda hepsinde bir yaramazlıklar çıkıyor. Pavlus'un gününde durum daha da kötüydü. Roma İmparatorluğu döneminde insanların demokratik hakları çok sınırlıydı. Her şey baştaki İmparatora bağlıydı. Kimi zaman Tiberius gibi saygıdeğer biri çıkardı kimi zaman Neron gibi kafayı oynatmış bir deli çıkardı. Ama yönetimin durumu ne olursa olsun İncil'in buyruğu aynıdır: Boyun eğ. Bu çoğumuzun hoşuna gitmiyor ama ilerdeki ayetlerde Pavlus sebeplerini sıralar.

En başta, yönetim Tanrı'nın bilgisi dahilinde iktidara gelmiştir diye hatırlamak lazım. Her kim kral ya da başbakan olduysa Tanrı'nın müsaadesiyle olmuştur. Bu, Tanrı'nın yöneticilerinin yaptıkları her şeyi onaylıyor anlamına gelmiyor. Ancak dünyada belirli bir düzen olsun diye Rab hükümetlerin kurulmasını uygun gördü (E.İşleri 17:26). Sonuçta kötü bir düzen bile düzensizlikten yeğdir. Dolayısıyla yönetime baş kaldırmak Tanrı'nın kurmuş olduğu genel düzene karşı direnmek demektir. Tabii bu demek değil ki yasanın çerçevesinde şikayetlerimizi dile getirmeyeceğiz. Pavlus da Roma vatandaşlığını öne sürerek pek çok defa haklarını savunmuştu (E.İşleri 22:25). Ama Mesih'e bağlıyım deyip yönetime karşı gelmek yoktur.

Yönetimin en temel görevi adalet sağlamak. Evrenin yargıcı olan Tanrı onlara bu görevi teslim etmiştir. Tabii yine insanlardan oluştuğu için kusursuz bir adalet sağlaması mümkün değil. Ama bütün eksikliklerine rağmen hükümetler genellikle kötü eylemleri yargılar. O yüzden kötü bir şey yapmıyorsak korkmamıza gerek yok. Tabii bizler sırf ceza yememek için değil kendi vicdanımızı Tanrı'nın önünde pak tutmak için iyi olanı yapmalıyız. O yüzden gerektiğinde vergi ya da gümrük, saygı ve onur hakkı olana vermeliyiz. Bunu hakkettiklerinden yapmıyoruz. Bunu Tanrı'dan ötürü yapıyoruz çünkü onlara bu yetkiyi veren Rab'dir. (bkz. 1.Petrus 2:13-17)

Sonuç olarak her yönetimde kusur bulmak kolay. Ancak Mesih imanlısı olarak yönetime boyun eğmemiz emredilmiştir. İncil'de tek bir istisna görünüyor o da eğer yönetim inancımıza karşı gelip Tanrı ile olan ilişkimize müdahale etmeye kalkarsa saygıyla direnme hakkımız doğuyor. (bkz. E.İşleri 4:18-20) Böyle şartlar oluşursa da tümünden yönetimi başımızdan atmak gibi bir lüksümüz yoktur. Sadece inancımızla ilgili konularda itaatsizlik yapabiliriz. Bunun dışında başka istisnai durumlar oluşabilir mi? Belki, ama İncil'in burada kurduğu temel gerçekten uzaklaşmamaya dikkat etmeliyiz yoksa insanlara karşı değil Tanrı'ya karşı gelmiş olabiliriz.

SEVGİNİN GÜCÜ

Romalılar 13:8-14

⁸Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayın. Çünkü başkalarını seven, Kutsal Yasa'yı yerine getirmiş olur. ^{9**}“Zina etmeyeceksin, adam öldürmeyeceksin, çalmayacaksın, başkasının malına göz dikmeyeceksin” buyrukları ve bundan başka ne buyruk varsa, şu sözde özetlenmiştir: “Komşunu kendin gibi seveceksin.” ¹⁰Seven kişi komşusuna kötülük etmez. Bu nedenle sevmek Kutsal Yasa'yı yerine getirmektir. ¹¹Bunu, yaşadığınız zamanın bilincinde olarak yapın. Artık sizin için uykudan uyanma saati gelmiştir. Çünkü şu anda kurtuluşumuz ilk iman ettiğimiz zamankinden daha yakındır. ¹²Gece ilerledi, gündüz yaklaştı. Bunun için karanlığın işlerini üzerimizden atıp ışığın silahlarını kuşanalım. ¹³Kendimizi çılgınca eğlenceye ve sarhoşluğa, ahlaksızlığa ve sefahate, çekişmeye ve kıskançlığa kaptırmayalım. Gün ışığında olduğu gibi, saygın bir yaşam sürelim. ¹⁴Rab İsa Mesih'i kuşanın. Benliğinizin tutkularına uymayı düşünmeyin.

AÇIKLAMA: Dünyamızda adaletsizlik ve haksızlık hat safhadadır. Mesih imanlıları olarak bunlara karşı sessiz ve kayıtsız mı kalacağız? Kesinlikle hayır. Esasında en büyük silah zaten bizdedir. Bu da Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla yüreklerimize döktüğü sevgidir (Romalılar 5:5). Bizler dünyanın sevgiyle değişebileceğine inanıyoruz. Bunu da en başta İsa Mesih'in kendisi hayatını çarmih üzerinde feda ederek başardı ve başlattı. Bize verdiği temel buyruk da şudur: '*Birbirinizi sevin*'. Bu sevgi ilkesi esas Tanrı'nın Yasasının tümünü kapsar ve özetler. Çünkü gerçek anlamda komşusunu seven ondan asla çalmaz, o'nu öldürmez ya da ona yalan söylemez. Bu anlamda sevmek demek Tanrı'nın Yasasını yerine getirmek demektir.

Aynı zamanda sevmek demek karanlığın güçlerine karşı direnmek demek. Adem ve Havva'dan bu yana bütün dünya karanlığa gömülmüştür. Ta ki İsa Mesih gelip Tanrı'nın ışığıyla dünyayı aydınlatana kadar. Ama bunu Roma Devletine karşı direnerek değil insanların en temel sorunları olan günahın çözümünü sağlayarak yaptı. Çünkü insanı bu adaletsiz düzene boğan devletler değil, kendi günahı oldu. Üst düzeylerde görünen haksızlıklar yine insanın kişisel günahının yansımasıdır. O yüzden gerçek anlamda dünyayı değiştirmek istiyorsak o zaman Mesih'in ışığı ve sevgisiyle hücum etmeliyiz. Pavlus '*ışığın silahlarını kuşanalım*' derken, bildiğimiz öldürücü silahlardan değil, doğruluk, kutsallık, dua ve benzeri ruhsal silahlardan söz ediyor. (bkz. Efesliler 6:10-19)

En büyük silahımız da sevgidir. Gerçek şu ki bu dünya Şeytanın zehrini içmiştir ve yıkılmaya mahkumdur. Bizim amacımız ise karanlıkta olan insanlara ulaşp Mesih'in sevgisiyle ışığa çekmektir.

Ne var ki bizler de bazen karanlığın etkisinde kalabiliyoruz. Farkında olmadan dünyanın zevklerine kapılabiliyoruz. Daha sonra kendimizi pisliğin içinde bulabiliyoruz. Bazen dünyada gördüğümüz haksızlıklardan o kadar bunalıyoruz ki karanlıktaki insanlar gibi kin ve nefretle karşılık verebiliyoruz. İşte o zaman karanlık ışığımızı tümnden bastırıyor ve bir farkımız kalmıyor. Oysa ki bizler saygın ve sevgi dolu yaşantımızla dünyada parlamalıyız. Tabii bu hiç de kolay değil. O yüzden Elçi Pavlus'un önerdiği gibi '*Rab İsa Mesih'i kuşanalım.*' Kendi içimizdeki bencil tutkulara ve dünyanın karanlığına uymamak için her yönden Mesih'i örnek alıp sevgisiyle dolmalıyız. Mesih kaba bir haçta tek başına dünyayı sarsmayı başardıysa, bizim aracılığımızla neler yapamaz ki.

YARGILAMAYIN!?!

Romalılar 14:1-12

^{1*}İmanı zayıf olanı aranızda kabul edin, ama tartışmalı konulara girmeyin. ²Biri her şeyi yiyebileceğine inanır; imanı zayıf olansa yalnız sebze yer. ³Her şeyi yiyen, yemeyeni hor görmesin. Her şeyi yemeyen, yiyeni yargılamasın. Çünkü Tanrı onu kabul etmiştir. ⁴Sen kimsin ki, başkasının kulunu yargılıyorsun? Kulu haklı çıkarana da haksız çıkarana da efendisidir. Kul haklı çıkacaktır. Çünkü Rab'bin onu haklı çıkarmaya gücü vardır. ⁵Kimi bir günü başka bir günden üstün sayar, kimi her günü bir sayar. Herkesin kendi görüşüne tam güveni olsun. ⁶Belli bir günü kutlayan, Rab için kutlar. Her şeyi yiyen, Tanrı'ya şükrederek Rab için yer. Bazı şeyleri yemeyen de Rab için yemez ve Tanrı'ya şükreder. ⁷Hiçbirimiz kendimiz için yaşamayız, hiçbirimiz de kendimiz için ölmeyiz. ⁸Yaşarsak Rab için yaşarız; ölürsek Rab için ölürüz. Öyleyse, yaşasak da ölsek de Rab'be aitiz. ⁹Mesih hem ölümlerin hem yaşayanların Rabbi olmak üzere ölüp dirildi. ^{10*}Sen neden kardeşini yargılıyorsun? Ya sen, kardeşini neden küçümsüyorsun? Tanrı'nın yargı kürsüsü önüne hepimiz çıkacağız. ^{11*}Yazılmış olduğu gibi:

“Rab şöyle diyor:

‘Varlığım hakkı için her diz önümde çökecek,

Her dil Tanrı olduğumu açıkça söyleyecek.’ ”

¹²Böylece her birimiz kendi adına Tanrı'ya hesap verecektir.

AÇIKLAMA: Bazen kilisenin en büyük düşmanı dışardan değil, kendi içinden gelen kişisel ya da teolojik anlaşmazlıklardır. İlk kilise çağında özellikle Yahudi imanlılar ile gayri-Yahudi imanlılar arasında büyük sorunlar yaşanmıştı. Buna şaşırılmamalıdır çünkü İsa Mesih Yahudi kökenli olduğu gibi havarileri de Yahudi asılıydılar. Mesih bu inancı bütün uluslara yaymalarını buyurmasına rağmen (Matta 28:19), koyu Yahudi olan öğrencileri için bu hiç kolay olmadı. Böylece kilise belirli bazı doğum sancıları çektikten sonra dünyaya açıldı. Ancak zaman zaman Yahudilerle diğer uluslardan olan imanlılar arasında anlaşmazlıklar baş gösterirdi. Pavlus'un bu mektubu yazdığı Roma Kilisesinde buna benzer sıkıntılar vardı. Yahudiler kendi dini gelenekleri uyarınca bazı günleri özel sayar ve belirli yemeklerden uzak duruyorlardı. Diğer imanlılar beklenen hassasiyeti göstermeyince çatışmalar çıkıyordu. Peki çözüm neydi?

En başta Pavlus imanlılar birbirini bu tür konularda yargılamamalı diye başlar. Kimin ne yediği ya da ne içtiği kendisiyle Rab arasında özel bir mevzudur. Kültürümüz ya da inancımız gereği farklı düşünme özgürlüğüne sahibiz ama bunları başkalarına empoze etmeye hakkımız yoktur. Sonuçta bizler birbirimize değil, İsa Mesih'e hesap vereceğiz. Yine burada dikkat etmemiz gereken noktalar var. Mesih de *'Başkasını yargılamayın ki siz yargılanmayasınız'* diye söyledi (Matta 7:1). Bu sözden yola çıkarak bazı imanlılar hiç kimseden en ufak bir eleştiri kabul etmiyorlar. Bu buyrukla yetinsek o zaman herkesin dokunulmazlığı olur ve çok sağlıksız durumlara yol vermiş oluruz. Esas madalyanın öbür yüzüne de bakmak önemlidir. Başka bir ayette şunu okuruz: *'İnanlılar topluluğunun dışındakileri yargılamaya benim ne hakkım var? Sizin de yargılamanız gereken kişiler topluluğun içindekiler değil mi?'* (1.Korintliler 5:12).

Gördüğümüz gibi kilisenin içinde yargılanması gereken durumlar var – peki hangileri ve neye göre karar verilecek? Bu son ayetten bir öncekine baktığımızda 'fuhuş, açgözlülük, putperestlik, sövücülük, ayyaşlık' ve benzeri durumlardan söz edildiğini okuyoruz. Mesih imanlıları bu tür durumlara tahammül gösteremezler. Demek ki yargılamayın buyruğu bunlar gibi bariz günahlar kapsamıyor. Yani Rab'bin sözünde açık bir şekilde yasaklanan davranışları Kilise yargılamak zorundadır. Ancak net ve açık olmayan durumlara gelince Kilise ve imanlılar hoşgörü göstermeli. O yüzden bir kardeşi yargılamadan önce kendimize şu soruyu sormalıyız: dile getireceğim konu Tanrı'nın Sözünde açık bir şekilde yasaklandı mı yoksa sadece kendi fikrim midir? Sonuç olarak her birimizin Rab'be ait olduğunu unutmamalıyız. Son söz yüce Efendimize aittir.

TAŞ OLMAYIN

Romalılar 14:13-15:13

^{13*} Onun için, artık birbirimizi yargılamayalım. Bunun yerine, hiçbir kardeşin yoluna sürçme ya da tökezleme taşı koymamaya kararlı olun. ¹⁴Rab İsa'ya ait biri olarak kesinlikle biliyorum ki, hiçbir şey kendiliğinden murdar değildir. Ama bir şeyi murdar sayan için o şey murdardır. ¹⁵Yediğin bir şey yüzünden kardeşin incinmişse, artık sevgi yolunda yürümüyorsun demektir. Mesih'in, uğruna öldüğü kardeşini yediklerinle mahvetme! ¹⁶Size göre iyi olanın kötülenmesine fırsat vermeyin. ¹⁷Çünkü Tanrı'nın Egemenliği, yiyecek içecek sorunu değil, doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir. ¹⁸Mesih'e bu yolda hizmet eden, Tanrı'yı hoşnut eder, insanların da beğenisini kazanır. ¹⁹Öyleyse kendimizi esenlik getiren ve karşılıklı gelişmemizi sağlayan işlere verelim. ²⁰Yiyecek uğruna Tanrı'nın işini bozma! Her yiyecek temizdir, ama yedikleriyle başkasının sürçmesine yol açan kişi kötülük etmiş olur. ²¹Et yememen, şarap içmemen, kardeşinin sürçmesine yol açacak bir şey yapmaman iyidir. ²²Bu konulardaki inancını Tanrı'nın önünde kendine sakla. Onayladığı şeyden ötürü kendini yargılamayan kişi ne mutludur! ²³Ama bir yiyekten kuşkulanan kişi onu yerse yargılanır; çünkü imanla yemiyor. İmana dayanmayan her şey günahdır. ^{15:}¹İmanı güçlü olan bizler, kendimizi hoşnut etmeye değil, güçsüzlerin zayıflıklarını yüklenmeye borçluyuz. ²Her birimiz komşusunu ruhça geliştirmek için komşusunun iyiliğini gözeterek onu hoşnut etsin. ^{3*}Çünkü Mesih bile kendini hoşnut etmeye çalışmadı. Yazılmış olduğu gibi: “Sana edilen hakaretlere ben uğradım.” ⁴Önceden ne yazıldıysa, bize öğretmek için, sabırla ve Kutsal Yazılar'ın verdiği cesaretle umudumuz olsun diye yazıldı. ⁵Sabır ve cesaret kaynağı olan Tanrı'nın, sizleri Mesih İsa'nın isteğine uygun olarak aynı düşüncede birleştirmesini dilerim. ⁶Öyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı'nı ve Babası'nı birlik içinde hep bir ağızdan yüceltesiniz. ⁷Bu nedenle, Mesih sizi kabul ettiği gibi, Tanrı'nın yüceliği için birbirinizi kabul edin. ^{8-9*}Çünkü diyorum ki Mesih, Tanrı'nın güvenilir olduğunu göstermek için Yahudiler'in hizmetkârı oldu. Öyle ki, atalarımıza verilen sözler doğrulansın ve öteki uluslar merhameti için Tanrı'yı yüceltsin. Yazılmış olduğu gibi:

“Bunun için uluslar arasında sana şükredeceğim,

Adını ilahilerle öveceğim.”

^{10-11*}Yine deniyor ki,

“Ey uluslar, O'nun halkıyla birlikte sevinin!”

Ve, “Ey bütün uluslar, Rab'be övgüler sunun!

Ey bütün halklar, O'nu yüceltin!”

^{12*}Yeşaya da şöyle diyor:

“İşay'ın Kökü ortaya çıkacak,

Uluslara egemen olmak üzere yükselecek.

Uluslar O'na umut bağlayacak.”

¹³Umut kaynağı olan Tanrı, Kutsal Ruh'un gücüyle umutla dolup taşmanız için iman yaşamınızda sizleri tam bir sevinç ve esenlikle doldursun.

AÇIKLAMA: Kilisede anlaşmazlıkların olması kaçınılmazdır çünkü ne kadar ki herkes Mesih imanlıysa da sonuçta her kişi farklı bir kültür ve geçmiş sahibidir. O yüzden birbirimizi yargılamamakla yetinmeyip aynı zamanda aramızdaki birliği koruma yönünde yapıcı olmaya gayret etmeliyiz. İlk Kilise çağında olduğu gibi bugün de imanlıların yeme içme konularında farklı görüşleri var. Kimisi sigara ya da alkol vicdan sorunu yapmadan kullanır, kimisi ise bunlardan tiksindir. Bazı kardeşler Müslüman arkadaşlarının kapılarına getirdiği kurban etini sorgusuz yiyebiliyor ama başkaları için bu büyük bir sorun teşkil eder. Bunun gibi Kelamda net bir şekilde yasaklanmayan yani vicdanımıza kalmış pek çok örnek çoğaltabiliriz. Bu tür durumlarda ne yapacağız?

Her bir örneğin ayrıntılarına girmeden, Pavlus bu tür durumlara uygulayabileceğimiz iki önemli prensip öğretir. En başta hayatımızın tümü (ruh ve beden) Mesih'e ait olduğunu ve O'na bir gün hesap vereceğimizi hatırlamalıyız. Yani bu tür belirsiz durumlara gelince kendimize şunu sormalıyız: Bu bana yararlı mı zararlı mı? (bkz. 1.Korintliler 6:12-20) İkinci olarak içinde bulunduğumuz toplumu da düşünmek zorundayız. Yediğim, içtiğim ya da yaptığım bir şeyler bana zararsız gibi görünüyorken etrafımdaki kişilere zararlıysa o zaman imanıma uymaz çünkü kardeşlerime sürçme taşı olmuşumdur. Yani şunu sormalıyım kendime: Bu etrafımdakilere yararlı mı zararlı mı? (1.Korintliler 10:23-33) Pavlus kendi döneminde yaygın bir örnek öne sürer. O günlerde kasaptaki etlerin çoğu önce pagan tapınaklarda putlara sunulur ve sonra piyasaya çıkartılırdı. Bu yüzden bazı imanlılar ‘putlara sunulan’ bu etlerden yemeyi reddediyorlardı. Ama Pavlus gibi olgun bazı

imanlılar bu etlerden yemenin zararsız olduğu kanısındaaydılar. Fakat buna rağmen Pavlus, sırf bir kardeşine tökez taşı olmamak için, '*gerekirse hiç et yemem*'der (1.Korintliler 8:13). İşte gerçek kardeşlik ruhu ve olgunluk budur!

O zaman bu tür fikir ayrılıklarına gelince sadece kendimizi değil kardeşlerimizi de düşünmeliyiz. Sonuçta İsa Mesih'te gördüğümüz örnek bu değil mi? Mesih bizi bütün zaaflarımızla kabul ettiği gibi bizler de kardeşlerimizi aynı alçakgönüllülükle kabul etmeli ve onları bina etmeye gayret etmeliyiz. Sonuç olarak Tanrı'nın gözünde uluslar ya da kültürler arasında hiç bir ayrım yoktur. Önemli olan herkesin Mesih'e iman edip günahlarından kurtulmasıdır. O yüzden kilise içinde bu tür durumları abartmamaya özen göstermeliyiz yoksa Mesih'in uğruna öldüğü bir kardeşi mahvedebiliriz bile. İsa'nın sevgi yolunda taş olmayalım.

MÜJDENİN HİZMETKÂRI

Romalılar 15:14-33

¹⁴Size gelince, kardeşlerim, iyilikle dolu, her bilgiyle donanmış olduğunuzdan ben eminim. Ayrıca, birbirinize öğüt verebilecek durumdasınız. ¹⁵Yine de Tanrı'nın bana bağışladığı lütufla bazı noktaları yeniden anımsatmak için size yazma cesaretini gösterdim. ¹⁶Ben Tanrı'nın lütfuyla uluslar yararına Mesih İsa'nın hizmetkârı oldum. Tanrı'nın Müjdesi'ni bir kâhin olarak yaymaktayım. Öyle ki uluslar, Kutsal Ruh'la kutsal kılınarak Tanrı'yı hoşnut eden bir sunu olsun. ¹⁷Bunun için Mesih İsa'ya ait biri olarak Tanrı'ya verdiğim hizmetle övünebilirim. ¹⁸⁻¹⁹Ulusların söz dinlemesi için Mesih'in benim aracılığım, sözle ve eylemle, mucizeler ve harikalar yaratan güçle, Kutsal Ruh'un gücüyle yaptıklarından başka şeyden söz etmeye cesaret edemem. Yeruşalim'den* başlayıp İllirikum bölgesine kadar dolaşarak Mesih'in Müjdesi'ni eksiksiz duyurdum. ²⁰Bir başkasının attığı temel üzerine inşa etmemek için Müjde'yi Mesih'in adının duyulmadığı yerlerde yaymayı amaç edindim. ^{21*}Yazılmış olduğu gibi:

“O'ndan habersiz olanlar görecekler.

Duymamış olanlar anlayacaklar.”

^{22*}İşte bu yüzden yanınıza gelmem kaç kez engellendi. ²³⁻²⁴Şimdiyse bu yörelerde artık yapacağım bir şey kalmadığından, yıllardır da yanınıza gelmeyi arzuladığımdan, İspanya'ya giderken size uğrarım. Yol üzerinde sizi görüp bir süre arkadaşlığınıza doyduktan sonra beni oraya uğurlayacağınızı umarım. ^{25*}Ama şimdi kutsallara bir hizmet için Yeruşalim'e gidiyorum. ²⁶Çünkü Makedonya ve Ahaya'da bulunanlar, Yeruşalim'deki kutsallar arasında yoksul olanlar için yardım toplamayı uygun gördüler. ^{27*}Evet, uygun gördüler. Gerçekte onlara yardım borçlular. Uluslar, onların ruhsal bereketlerine ortak olduklarına göre, maddesel bereketlerle onlara hizmet etmeye borçlular. ²⁸Bu işi bitirip sağlanan yardımı onlara ulaştırdıktan sonra size uğrayacağım, sonra da İspanya'ya gideceğim. ²⁹Yanınıza geldiğimde, Mesih'in bereketinin doluluğuyla geleceğimi biliyorum. ³⁰Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih ve Ruh'un sevgisi adına size yalvarıyorum, benim için Tanrı'ya dua ederek uğraşıma katılın. ³¹Yahudiye'deki imansızlardan kurtulmam için ve Yeruşalim'e olan hizmetimin kutsallarca kabul edilmesi için dua edin. ³²Öyle ki, Tanrı'nın isteğiyle sevinçle yanınıza gelip sizlerle gönlümü ferahlatayım. ³³Esenlik veren Tanrı hepimizle birlikte olsun! Amin.

AÇIKLAMA: Özellikle hizmetkâr olmayı yürekten arzulayan birini tanıyor musunuz? Çok zor. Genellikle herkes patron ya da önder kesilmek ister. Pavlus ise burada Mesih'in müjdesine seve seve kulluk ettiğini söyler. Yine unutmayalım ki Pavlus önemsiz biri değildi tersine bir zamanlar dindar Yahudiler arasında çok iyi tanınan üst düzeyde bir önderdi. Fakat Şam yolunda Mesih'le karşılaştıktan sonra hayatı inanılmaz değişti. Hatta eskiden koyu Yahudi olan Pavlus bu kez hayatını önceden nefret ettiği diğer ulusları kurtarmaya adanmıştı. Böylece Kutsal Ruh'un gücüyle donanıp gayri-Yahudilere Mesih'in müjdesini ulaştırmak için yola çıkar. Yıllar geçer ve Pavlus, Roma İmparatorluğunun birçok şehrini gezerek Mesih'in inancını yayar. Böylece eskiden aşırı dindar Yahudi olan Pavlus gayri-Yahudilerin Elçisi ve Hizmetkârı diye anılır.

Peki Pavlus'u bu şekilde motive eden şey neydi? Burada Pavlus hizmetinin bir ilkesini paylaşır: *'Müjdeyi Mesih'in adının duyulmadığı yerlerde yaymayı amaç edindim.'* Elçi Pavlus özellikle henüz Mesih'ten habersiz bölgelere yönelirdi. Neden? Çünkü bir sonraki ayette yazdığı gibi, Rab'bin şu vaadine inanıyordu: *'O'ndan habersiz olanlar görecekler. Duymamış olanlar anlayacaklar.'* Yani eninde sonunda her halktan ve ulustan Mesih'e iman eden olacak diye inanıyordu. Aynı zamanda Pavlus, Roma'ya uğrayıp oradaki kardeşlerle buluşmayı umuyordu. Ama esas amacı ondan sonra müjdeyi İspanya'ya kadar götürmek. Pavlus'ta gerçekten inanılmaz bir yürek vardı.

İşte gerçek hizmet ruhu budur. Çoğu insan kendi hayatlarını kurtarmaya bakar, Mesih'in hizmetkârları ise başkalarını kurtarmaya odaklanır. Normal insanlar kendi egolarını tatmin etmeye çalışır İsa'nın elçileri ise Tanrı'nın arzusunu gerçekleştirmeye gayret eder. Çoğu kişi bu dünyada kendilerine mal mülk almanın peşindedirler ama Mesih'in kulları bir sonraki dünyaya çalışırlar. Sonuç olarak burada yaptığımız her şey burada kalacak ama Mesih için yaptığımız şeyler sonsuza dek sürecek. Mesih'in söylediği gibi: *'Benim ve müjdenin uğruna evini, kardeşlerini, anne ya da babasını, çocuklarını ya da topraklarını bırakıp da şimdi, bu çağda çekeceği zulümlerle birlikte yüz kat daha fazlasına... ve gelecek çağda sonsuz yaşama kavuşacaktır(Markos 10:29).'* Aslında sonsuzluk penceresinden bakarsak bu hizmete girmek fazlasıyla değer.

SON SELAMLAR

Romalılar 16:1-27

¹Kenhere'deki kilisenin görevlisi olan kızkardeşimiz Fibi'yi size salık veririm. ²Kutsallara yaraşır biçimde onu Rab'bin adına kabul edin. Herhangi bir ihtiyacı olursa, kendisine yardım edin. Çünkü o, ben dahil, birçoklarına destek sağlamıştır. ^{3*}Mesih İsa yolunda emektaşlarım olan Priska ve Akvila'ya selam edin. ⁴Onlar benim uğruma yaşamlarını tehlikeye attılar. Yalnız ben değil, öteki ulusların bütün kiliseleri de onlara minnettardır. ⁵Onların evindeki inanlılar topluluğuna da selam söyleyin. Asya İli'nden Mesih'e ilk iman eden sevgili kardeşim Epenetus'a selam edin. ⁶Sizin için çok çalışmış olan Meryem'e selam söyleyin. ⁷Mesih'in elçileri arasında tanınmış ve benden önce Mesih'e inanmış olan soydaşlarım ve hapisane arkadaşlarım Andronikus'la Yunya'ya selam edin. ⁸Rab'be ait olan sevgili kardeşim Ampliatus'a selam söyleyin. ⁹Mesih yolunda emektaşımız olan Urbanus'a ve sevgili kardeşim Stakis'e selam edin. ¹⁰Mesih'in beğenisini kazanmış olan Apellis'e selam söyleyin. Aristobulus'un ev halkından olanlara selam edin. ¹¹Soydaşım Herodion'a selam söyleyin. Narkis'in ev halkından Rab'be ait olanlara selam söyleyin. ¹²Rab'bin hizmetinde çalışan Trifena'yla Trifosa'ya selam edin. Rab'bin hizmetinde çok çalışmış olan sevgili Persis'e selam söyleyin. ^{13*}Rab'bin seçkin kulu olan Rufus'a ve bana da annelik etmiş olan annesine selam edin. ¹⁴Asinkritus, Flegon, Hermes, Patrovas, Hermas ve yanlarındaki kardeşlere selam edin. ¹⁵Filologus'la Yulya'ya, Nereus'la kızkardeşine, Olimpas'la yanlarındaki bütün kutsallara selam edin. ¹⁶Birbirinizi kutsal öpüşle selamlayın. Mesih'in bütün kiliseleri size selam ederler. ¹⁷Kardeşler, size yalvarırım, aldığınız öğretiye karşı gelerek ayrılıklara ve sapmalara neden olanlara dikkat edin, onlardan sakının. ¹⁸Böyle kişiler Rabbimiz Mesih'e değil, kendi midelerine kulluk ediyorlar. Saf kişilerin yüreklerini kulağı okşayan tatlı sözlerle aldatıyorlar. ¹⁹Söz dinlerliğinizi herkes duydu, bu nedenle sizin adınıza seviniyorum. İyilik konusunda bilge, kötülük konusunda deneyimsiz olmanızı isterim. ²⁰Esenlik veren Tanrı çok geçmeden Şeytan'ı ayaklarınızın altında ezecektir. Rabbimiz İsa'nın lütfu sizinle birlikte olsun. ^{21*}Emektaşım Timoteos, soydaşlarımdan Lukius, Yason ve Sosipater size selam ederler. ²²Mektubu yazıya geçiren ben Tertius, Rab'be ait biri olarak size selamlarımı gönderirim. ^{23-24*}Ben Pavlus'a ve bütün inanlılar topluluğuna konukseverlik eden Gayus size selam eder. Kent haznedarı Erastus'un ve Kuartus kardeşin size selamları var. ²⁵Tanrı, duyurduğum Müjde ve İsa Mesih'le ilgili bildiri uyarınca, sonsuz çağlardan beri saklı tutulan sırrı açıklayan vahiy

uyarınca sizi ruhça pekiştirecek güçtedir. ²⁶O sır şimdi aydınlığa çıkarılmış ve öncesiz Tanrı'nın buyruğuna göre peygamberlerin yazıları aracılığıyla bütün ulusların iman ederek söz dinlemesi için bildirilmiştir. ²⁷Bilge olan tek Tanrı'ya İsa Mesih aracılığıyla sonsuza dek yücelik olsun! Amin.

AÇIKLAMA: Romalılara olan mektubunu bitirirken Elçi Pavlus özel isteklerini ve selamlarını iletir. Başta adı geçen Fibi kardeş muhtemelen mektubu Roma Kilisesine taşıyacak olan kişidir. Sonra Pavlus Roma'da tanıdığı herkese tek tek selamını iletir. Kendisi hiç oraya uğramadığı halde pek çok kardeşle samimi olduğunu görebiliyoruz. Buradan ilk Kilise çağında imanlıların birbirine ne kadar bağlı olduğunu görebiliyoruz. Onlar koca bir aileydiler. Aynı zamanda Elçinin sözlerinden Roma'da birden çok kilise ya da ev topluğu olduğu anlaşılmaktadır. Böylece Pavlus her birinin değerini ve emeğini tek tek dile getirir. Aynı zamanda Pavlus yanında bulunan bazı kardeşlerinin selamını da iletir.

Mektubu kapatmadan önce Pavlus çok önemli son bir uyarıda bulunmak istiyor. Kilisede ayrılıklara ve sapmalara neden olacak sahte öğretmenlere karşı telkinde bulunuyor. Bunlar kendilerine imanlı süsü verir ama esas gizliden zehir saçıyorlar. İncil'in pek çok yerinde bu tür sahte öğretmenlere karşı uyarılar gözüktür. Elçi Petrus şöyle der: '*Bunlar kendilerini satın alan Efendi'yi bile yadsıyarak gizlice aranızda yıkıcı öğretiler sokacaklar*(2.Petrus 2:1).' Bunlarda Mesih'in değil Mesih Karşıtı yani Şeytan'ın ruhu etkindir (1.Yuhanna 4:3). Kilisenin başından beri Şeytan onu yok etmek için içine bu tür zehirli kök ekmeye çalıştı. Bunlar koyun postuna bürünmüş kurtlardır. Ayrıca bu tehlike her zaman sürüyor. Hatta Mesih'in dediğine göre son günlere yaklaştığımızda sahte peygamberler daha da türeyecektir (Matta 24:24). Bunlardan korunmak için imanlının en büyük kalkanı Tanrı'nın Sözüne boyun eğmesi. Böylece iyilikte gelişir ve kötülüğe karşı yabancılaştır. Sonunda Mesih gelip Şeytan'ın tüm bu oyunlarına son verecektir.

Son olarak Pavlus müjdenin sırrına değinir. Bu sır Eski Antlaşma'da saklıydı ama İsa Mesih peygamberlerin sözleri uyarınca oraya çıktığında müjdenin sırrı gün ışığına çıkmış oldu. Kısacası söz konusu sır şu: *İsa Mesih'e iman eden herkes kurtulur*(bkz. Efesliler 3:1-11). Tanrı ayırım yapmadan Mesih'e iman eden herkese sonsuz yaşamı bağışlar. Pavlus'un Romalılarda uzun uzun açıkladığı müjde aslında böyle özetlenebilir: Mesih senin için öldü! Günahlarından af bulmak için İsa'ya teslim olman yeterli.

KAYNAKÇA

TÜRKÇE:

1. John R.W. Stott, *Romalılar Mektubunun Mesajı*, Habeci Yayıncılık, 2006.
2. William MacDonald, *Kutsal Kitap Yorumu: Yeni Antlaşma Serisi*, Cilt 2, Yeni Yaşam Yayınları, 2002.

İNGİLİZCE:

1. Douglas Moo, *The New International Commentary on the New Testament: The Epistle to the Romans*, Eerdmans, 1996.
2. Thomas Constable Online Commentary:
<http://www.soniclight.com/constable/notes/pdf/romans.pdf>

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

Can Nuroğlu yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)